
SICILIANA
FARSĂ
LIRICĂ ÎN TREI ACTE
DE AUREL BARANGA
A. POCH

AUREL BARANGA

Siciliana

Farsa lirică în trei acte

Cuprins

PERSONAJELE

CONSTANTIN VALSAMACHE, bineînţeles, TACHE — 50 de ani;
JENI VALSAMACHE, bineînţeles, soţia celui de mai sus aproximativ, aceeaşi vârstă;
CONSTANTIN VALSAMACHE, bineînţeles, BEBE, fiul amândurora — 24 de ani;
NICULAE DUMITRESCU, bineînţeles, NICHI, şi din când în când NIKALOE — aceeaşi vârstă cu prietenul său BEBE;
ANTON ANDRONE, rudă aproximativă a familiei Valsamache — 52 de ani, deşi pare mai mult;
FIFI ANDRONE, fiica lui — 23 de ani, deşi nu arată nici atât;
TIBERIU CEZAR SICOŞAN — 26 de ani, cu toate că e mult mai bătrân;
MUKI, alt nume nu i se cunoaşte şi, precum se va vedea, nici nu-i nevoie — 26 de ani;
TINCA, femeie de serviciu — 60 de ani.

Acţiunea se petrece la Bucureşti şi Rîpele, în zilele noastre.

ACTUL I

Un hol liniar, mobilat standard, de gust îndoielnic. Obligator, o pianină şi o măsuţă cu telefon. În planul doi, pe trepte, despărţită de hol prin uşi glisante, sufrageria bogată, în stil florentin. În zilele noastre, vara, spre prânz.

BEBE (*în timp ce scapă o farfurie cu care încercase o jonglerie eşuată*): Nu merge, dom'le, nu vezi?
NICHI: Nu se poate! Încearcă!
BEBE (*nouă tentativă ratată*): Inutil. Şi se şi sparg.
NICHI: Parc-ar fi de sticlă. (*Bebe încearcă iar.*) Aşa... bine... perfect! (*A scăpat-o, s-a făcut zob. Luând el una şi demonstrând.*) Şi-i aşa de simplu: aleee! hop!
BEBE (*concluzie şi decepţie*): Şi chiar dacă aş reuşi, tot aia e: nu mă angajează.
NICHI: Serios? De ce?
BEBE: N-au locuri în schemă. Dacă eram călăreţ, era cu totul altceva. Ascultă, Nikaloe, eu am ajuns la o convingere: n-am noroc. Cine dracu' m-a pus pe mine să fac agronomia?... Auzi idee: agronomia...
NICHI: Eu ţi-am spus, te-am prevenit: mă Bebe, bagă-ţi minţile-n cap şi rămâi repetent... tu, nu...
BEBE: Dar ce, eu n-am vrut? Am făcut toate eforturile, n-am învăţat nimic... (*Dezolare.*) M-au trecut...
NICHI: Lasă, mă, că şi tu ai vrut. (*Logic.*) Când vrea omul să rămână repetent, nu poate să-l treacă nimeni cu forţa. Ai vrut să demonstrezi bătrânilor că eşti grozav. Ei, acum să te văz: pe unde scoţi cămaşa? Pleacă ei în

locul tău la Râpele? Nu pleacă. Dumnealui rămâne aici la călduricä, şi Bebe pleacă frumos să tragă la agricultura socialistă.

BEBE: Acu' ce stai şi tu pe capul meu, cobe? Dă o idee!

NICHI: Idee? De unde? Ţi-am spus: ia o slujbă

BEBE: Dar eu ce fac de două luni? Şi la Aprozar am fost.

NICHI: Şi?

BEBE: .. „Studii." Zic: „Elementare." „Originea." — „În regulă." — „Tatăl..." Cum să-i spun: director de minister?... — „Funcţionar." — „Mama..." — „Casnică..." - „Te prezinţi la examen. Contabilitate ştii?..." Auzi... contabilitate!... — „Ştiu." Zice: „Normată". Auzi, ca să intru gestionar la Aprozar...

NICHI: Dacă mă întrebai te informam: trebuie. E un haşceme, 11.431 pe nouăsutecincizeci şi cinci, care prevede...

BEBE: Noroc că te-am găsit pe tine să-mi citezi din haşcemeuri... Problema e ce fac: că uite, rup foile din calendar, mai am în cap douăzeci şi şase de zile, şi dacă n-am aranjat nimic, aici în Bucureşti: am încurcat-o.

NICHI: Toată speranţa e la „OSTA". Când e concursul?

BEBE: Poimâine.

NICHI: Ai pregătit ceva?

BEBE: Astea două romanţe.

NICHI (*a trecut la pian*): Dă-i drumul.

BEBE (*masacrând cumplit o romanţă mexicană*): Ei, cum ţi se pare, cum merge?

NICHI: îngrozitor.

BEBE: Păi, tu până nu faci observaţii „critice"...

NICHI: Dacă ai luat-o alături. Încă o dată! (*Bebe repetă refrenul.*) Nu se poate.

BEBE (*înger*): De ce?

NICHI: Ragi ca un măgar.

BEBE (*ofuscat, oricum*): Cum mă: cânt după note.

NICHI: După note, după note, dar fiecare notă e falsă.

BEBE: Şi tu de unde ştii?
NICHI: După ureche.
BEBE: Vezi, asta nu pot să sufăr eu la tine: că te crezi expert în toate. Uite nota aici: e do?
NICHI (apăsând pe o clapă): Do.
BEBE: Asta e fa?
NICHI: Fa.
BEBE: Asta e şi bemol? Asta e mi?
NICHI: Zi.
BEBE (*reluând refrenul*): Ei?
NICHI: Ascultă la mine, Bebe: nu te mai prezenta la nici un examen că te dă afară: eşti afon.
BEBE (*funebru, ca un steag de doliu*): Am înţeles: ca jongler n-am talent, în muzică sunt afon... cu alte cuvinte, ce-mi mai râmi ne? Să plec la Rîpele. Şi asta mi-o spui tu. M-am lămurit cum stau şi cu tine...
NICHI: Mă, Bebe, tu ai înnebunit din disperare... Ce vină am eu?
BEBE: Lasă. nu te mai explica.
NICHI: Nu, spune, ce vină am eu?
BEBE (*plin de reproşuri otrăvite*): Te-am rugat să vorbeşti cu bătrânul meu... Ai vorbit?
NICHI: I-am ţinut o prelucrare, de l-am zăpăcit. L-am luat principial: ce înseamnă a fi tânăr... Despre rostul şi misiunea noului intelectual...
BEBE (*lămurit*): L-ai luat prost.
NICHI: Cum?
BEBE: Infernal.
NICHI: Habar n-ai. Când am ajuns la capitolul „îndatoriri obşteşti", a spus: „just".
BEBE: Aşa a spus?
NICHI: „Just". Era la paragraful în care-i spuneam: „Fiecare tânăr e obligat să-şi facă un drum in viaţa prin propriile lui forţe". Aici a spus: „just". Pe urmă, am intrat în geografie şi i-am făcut o imagine a ceea ce înseamnă ţara. Nu ţara... la ţară... „Ţara", i-am spus.

„satul, vreau să zic, e un lucru admirabil, mai ales în zilele noastre...” Aici i-am dat o vrăjeală poetică, de mă miram singur de unde-o scot... „Primăvara... câmpul reavăn...” Ce-i aia reavăn, domnule?

BEBE: Dacă-ai luat-o aşa, ce să mai vorbim.. I-ai adus aminte de copilăria lui petrecută la ţară, i-ai trezit nostalgii şi... ai încurcat-o...

NICHI: Ai răbdare. „Dar vedeţi, tovarăşe Valsamache”, i-am spus. „există şi o lege a adaptabilităţii individului la mediu”. Zice: „Natura”. Când mi-a spus asta, m-a trăsnit. Zic: „Natura, de acord, dar ce să facă Bebe care e un citadin prin excelenţă, în natură?” Zice: „Să se adapteze, e agronom, să-şi facă meseria!”

BEBE (citindu-l): „Dar ce vrea? Să pună grâu pe Calea Victoriei?” Am mai auzit refrenul...

NICHI: Nu, mie mi-a spus altfel: „Dar ce vrea? Să pună sfeclă pe Bulevardul 6 Martie?” A fost inedit. Zic: „Nici pomeneală, dar gândiţi-vă unde-l trimiteţi: aveţi un singur copil.”

BEBE (*complice*): Coarda sentimentală.

NICHI: Exact. Zice: „Nu e copil, e agronom”.

BEBE: Nu-ţi spun eu: ţi-ai pierdut vremea de pomană.

NICHI: Nu, fiindcă am impresia că l-am clintit. Zic: „Perfect, de acord: «agronom», dar de tetanos aţi auzit?” Zice: „Care tetanos?” Zic: „Tetanosu' pe care-l poate contracta. De condiţiile inumane la care-l supuneţi...” Şi ridic tonul: „fiindcă-l supuneţi la condiţii inumane”.

BEBE: Aşa i-ai spus?

NICHI: Exact.

BEBE: Şi ce-a răspuns?

NICHI: Zice: „Nikaloe, eşti idiot”. Şi a ieşit.

BEBE: Vezi?

NICHI: Da, dar am impresia că l-am clintit.

BEBE: L-ai clintit atât de bine, că, dacă nu fac ceva prin forţe proprii, exact de azi într-o lună prietenul dumitale

Bebe îşi ia valiza de carton şi pleacă la Râpele. Nikaloe, simt că-mi pierd minţile, simt că-nnebunesc.

NICHI: Eşti dement. Bine, mă, în casa asta nu-i nimic de băut?

BEBE: Nimic. Ţine bătrâna totul sub cheie. Ce să mai vorbim: fericire absolută.

NICHI: Muki ce spune?

BEBE: Nu spune: plânge!

NICHI: Săraca!

BEBE: Ieri a plâns atâta, că i s-a umflat gâtul. Seara n-a mai fost în stare să scoată nici un sunet.

NICHI: Singura nădejde e la maică-ta. (*Zgomot în vestibul*.)

BEBE: Taci că vin. Hai la mine, că de ieri m-am declarat bolnav.

NICHI: Ştiu, şi tot grav?

BEBE: 40 de grade.

NICHI: Aoleu, atunci, diseară ce facem?

BEBE: Nici o grijă: până diseară scade.

NICHI: Intră, intră, că vin şi eu. (*Bebe a trecut în camera lui, au intrat soţii Valsamache*.)

JENI (*masca îngrijorării materne*): Ce-i cu Bebe, Nichi?

NICHI: Bine, doamnă... mult mai bine, nu trebuie să vă speriaţi: febra scade: n-are decât treizeci şi nouă cu nouă.

JENI: Auzi, Tache? Treizeci şi nouă cu nouă.

TACHE: Da' dimineaţă, cât a avut?

NICHI: Şi zece.

TACHE: Ce-l doare?

NICHI: Capul, pieptul, abdomenul, splina, în general tot organismul, dar mai ales inima.

JENI: Copilul e bolnav.

TACHE: Şi ce vrei să fac? Cheamă doctorul.

NICHI: Nu, doamnă, nu vă alarmaţi, nu e nevoie. Chiar adineauri, înainte de a veni dumneavoastră, mi-a spus (*cu o voce agonică*) „Nichi, mi-e mult mai bine...”

TACHE (*liniştitor, către Jeni*): Vezi?
NICHI: ...„cu toate că simt c-o să mor”...
JENI: Auzi, Tachet auzi?
TACHE: Şi mă rog, de ce să moară?
NICHI: Parcă dumneavoastră nu ştiţi?
TACHE: Ce să ştiu?
NICHI (*expert*): Psihicul... Psihicul e bolnav... şi ştiţi cum e cu pavlovismul: dacă psihicul e bolnav, se destramă organismul. Mă duc să-i fac o frecţie... (*A ieşit.*)
JENI: Tache, îmi urci tensiunea... Nu te ocupi de copil... Ţi-e indiferent...
TACHE: Mie? Ai înnebunit!
JENI: Nu ştiu care dintre noi e teafăr. (*Masca deznădejdii materne.*) D-asta am adus copil pe lume? D-asta l-am crescut mare, ca să vină acuma şi să mi-l ia? Nu mă despart de copil, Tache... (*Către odaia lui Bebe.*) Nichi, pune-i termometrul, mamă, să vedem cit are. (*Lui Tache.*) Ai vorbit?
TACHE: Vorbit.
JENI: Şi?
TACHE: Mi-a spus-o verde: „Tovarăşe Valsamache, nu te supăra, dar dacă dumneata vii cu asemenea cereri, atunci ce să mai vorbim de alţii?”
JENI („*logică*”): Va să zică, recunoaşte că mai sunt şi alţii... (Montându-se.) Copiii altora să stea aicea la Bucureşti, că e loc. cu toate că nu e nimica de capul lor, şi băiatul meu, fiindcă a terminat agronomia, să plece.
TACHE (*amărât*): Las’ că ştiu eu cum a terminat. Crezi că din „Uteme” l-au dat afară de bun?
JENI: Cum, necum, vorba e: a terminat?
TACHE: Că e tat-su director in Ministerul Agriculturii.
JENI („*silogism perfect*”): Mă rog, dar atunci de ce mai eşti tu director în minister, dacă fiul tău trebuie să plece la Bipele? (*A bătut la uşa camerei lui Bebe; de dincolo se aude „pardon”.*) Nu, că nu intru. (*Spre uşă.*) Dă-i şi-o

vitamină „B”, Nichi, şi una „C”, că nu strică. (*Către univers.*) Copil debil, mi-au ieşit ochii până l-am văzut mare, şi acu1 să-l trimit să-l mănânce tetanosul...

TACHE: Ce dracu’ v-a venit la toţi cu tetanosul?

JENI: Ce mi-a venit? Întreabă-l pe Nichi, să-ţi spună: tetanosul e o boală care se ia de la cai şi mai ales de la ţară... Atâta lucru să ştii şi tu, care lucrezi în agricultură.

TAOHB: Da’ că există ser, ştii?

JENI: Să ştie duşmanii mei, care vor să-mi vadă copilul plecat... I-ai dat vitamina, Nichi?

NICHI (*de dincolo*): Dat

JENI (*masca neputinţei şi a înfrângerii*): Simt cum mi se urcă tensiunea. (*Spre uşă.*) Ce temperatură are?

NICHI (*de dincolo*): Şi opt.

JENI: Scade. Dacă era vorba de Meicu, ai fi văzut că nu stătea cu mâinile în sân.

TACHE: Am Încercat să vorbesc cu...

JENI: Şi?

TACHE: Nu dau de el.

JENI: Acasă. Ce număr are acasă?

TACHE: 13.09.48.

JENI (*autoritate şi iniţiativă*): Stai că dau eu de el. (*Face numărul.*) Cu tovarăşul Coacăze... Din partea tovarăşului Valsamache. Dar când vine? Mulţumesc. (*A închis.*) El era. Stai să vezi! (*Face din nou numărul şi vorbeşte, de data asta. cu voce schimbată.*) Cu tovarăşul Coacăze. Cine-ntreabă? Ziarul „Munca”. (*A închis precipitat.*) Nu ţi-am spus eu? El era. Nici nu vrea să stea de vorbă. (*Durere fără margini.*) D-asta ai muncit tu, Tache, de ţi-ai pierdut sănătatea, ca să se ascunză la telefon? D-asta ţi-ai riscat viaţa. Tache? Că eşti un tovarăş vechi, şi când e nevoie şi când e la greu, la cine se vine cu toate sarcinile? La tovarăşul Valsamache. Şi acum, când ai şi tu o nevoie, nimeni. (*Din nou spre camera lui Bebe.*) Cât are, Nichi? Şi opt,

slavă domnului. Nu uita de vitamine. Să dau un telefon la Sănătate să ne trimită nişte aspirină elveţiană... Sau să-ncerc iar la Coacăze, numai de curiozitate. (*Face din nou numărul*.) Cu tovarăşul Coacăze. Cine-ntreabă? Din partea tovarăşului Valsamache... Imediat. (*Îi face semn lui Tache, care a trecut la aparat*.)

TACHE (*la telefon*): Eu, frate dragă, eu... Iartă-mă că insist. Ştiu câte ai pe cap... Evident... Dar e vorba de o chestiune... De fiul meu, sigur... Eu îmi dau seama că e o problemă de ordin general... Totuşi, cum să-ţi spun, frate dragă, o excepţie se poate face, că, vorba aia, nu se dărâmă cerul... Aşa... Aşa. Da, sigur. Da... Da... Da.

JENI (*şoptit*): Ce spune?

TACHE (*îi face semn să se potolească. Jeni vine şi bagă urechea în receptor*): Nu, nu, ascult. Aşa, da. Eu voiam numai să spun... Da, da. C& e un caz special... fiindcă-i şi bolnav...

JENI (*în urechea lui Tache*): Grav, grav de tot

TACHE (*la telefon*): Da. Da, destul de serios. Cred că gripă. Da, sigur că trece, evident. Dar este şi un alt aspect: aş spune, principial. Eu voi încerca, totuşi, şi mai sus. Nu, te rog să n-o interpretezi altfel, dar cred că după atâţia ani de muncă, eu care, nu-i aşa, n-am cerut niciodată nimic... Mă rog. Mă rog... să trăieşti. (*A închis*.) Acu' eşti mulţumită?

JENI: Da' ce-ţi închipuiai: că nu mă aşteptam? De la cine? De la Coacăze? (*Masca protestului şi a indignării*.) Da' când a fost vorba de nepoată-sa, atunci a fost posibil, atunci n-a mai fost principial, atunci a putut s-o aducă la Bucureşti, ca să bată bulevardele. Da' când a fost vorba să-l mute pe nepotul lui Sachelarie, că era retrogradat, pentru neglijenţă în serviciu, şi l-a încadrat în capul schemei, atunci a fost legal şi principial. Ei, lasă că-i dau eu principialitate...

TACHE: Termină odată!

JENI: Îi coc eu una, lui Coacăze ăsta, să mă ţină minte

toată viaţa. Ce face băiatu', Nichi? Să-i trimit un ceai?
NICHI (de dincolo): Cu room.
JENI: Şi cât?
NICHI (*a băgat capul pe uşă*): Şi şase. Romul, separat.
JENI: Dă-i şi-o lingură de sirop... (*Masca deciziilor mari*.) Că n-o să las eu să mi se prăpădească băiatul. N-are cine s-alerge pentru el, las' că alerg eu. Să-mi închipui că nu are tată, că sunt văduvă şi că Tache Valsamache a căzut în Tatra. Nu se putea? Tu singur povesteai cum îţi zburau gloanţele pe la ureche. (*Masca deziluziei şi strigătul inimii rănite*.) La ce te-ai mai bătut în Tatra, Tache, dacă-ţi trimiţi acum băiatul la ţară?
TACHE: Vreau să ştiu când o să isprăveşti?
JENI: Când o să-mi aduci numire pentru băiat în Bucureşti.
TACHE: Şi până atunci?
JENI (firesc): O să-ţi mănânc zilele. (A sunat telefonul.) Da, Rodico; nu, ferească Dumnezeu.. Foarte bine dispuşi. Toată lumea bine... Tache? Acum a venit de la Minister. Băiatul» bine. Te chem eu după masă, că-mi vin nişte musafiri din provincie. Pa. te pup. (*A închis*.) Şi pe nenorociţii ăştia, la ce i-ai mai chemat pe capul meu?
TACHE: Eu i-am chemat? Sunt rudele mele?
JENI: Şi ce vrei să insinuezi? Oameni foarte cumsecade, n-ai ce să te temi, nu sunt compromiţători. Îi ştie tot Piteştiul. Şi pe urmă, chiar dacă a avut încurcătura aia, a ieşit curat. Şi chiar dacă ar fi avut ceva, ce vină are fiică-sa să pătimească de pe urma lui tat-su?
TACHE: Da, dar ce vină am eu să-mi pice pe cap?
JENI: Va să zică, după ani de zile îmi vin şi mie nişte oameni în casă. şi nici asta n-am voie. (*Masca concluziilor esenţiale*.) Ce-ar fi, Tache. să punem noi capăt acestui calvar? Băiatul a crescut mare, de plecat la ţară tot pleacă, fiindcă n-are pe nimeni cine să-l ocrotească, fiindcă tot e orfan. Tu. tot ai ajuns mare. de nu-ţi mai ajunge nimeni ou prăjina la nas, ce nevoie mai ai tu de familie?...

TACHE: Aud băieţii.

JENI: ...nu e mai cuminte să ne vedem fiecare de drum? Doar nu-ţi închipui că stau lângă tine din interes? (*Masca suferinţelor şi a devoţiunii*.) Slavă domnului, c-am tras lângă tine şi când nu erai director. Şi pe urmă, poţi să-mi spui şi mie ce procopseală am eu de pe urma directoratului tău? Zile amare, şedinţe şi plenare, când te aştept cu sufletul la gură şi cu mâncarea încălzită de trei ori. Taci, sigur că taci. Şi ştii de ce taci? Fiindcă n-ai ambiţie. Eu. în locul tău, m-aş duce mâine la ministru şi i-aş spune: „Tovarăşe ministru...” Dar te duci? Nu te duci.

TACHE: Nu mă duc.

JENI: Ei, află că mă duc eu. Azi. Cine dracu’ mi-a adus şi pe nefericiţii ăştia pe cap? Nu puteai să le spui la telefon că nu suntem în Bucureşti?

TACHE: Da’ unde suntem?

JENI: Pe teren. Dar ai dreptate. Când ţi-ai mai luat tu nevasta în deplasare. ca s-o mai iei şi acum? Ce sunt eu. Tache. să mă laşi acasă? Şi dacă nu mă iei nicăieri, barem să nu-mi aduci toţi nenorociţii să-i ospătez, că nu-s cantină. (*S-a deschis uşa şi au intrat nenea Anton şi Fifi. Masca ospitalităţii*.) Să trăieşti, nene Anton, şi bine-aţi venit sănătoşi, ia poftiţi, intraţi. Intraţi. Ia te uită la nenea Anton, Tache, ce bine arată. Ai întinerit... Dar domnişoara asta cine mai e, că n-o cunosc?

ANTON: Ei, cum n-o ştii: Fifi.

JENI (*masca admiraţiei stupefiate*): Cum? Asta e Fifi?

ANTON: Fifi.

JENI: Uite, Tache, pe Fifi. Păi, când ai crescut aşa mare, domnişoară, că acum zece ani...

ANTON: Avea treisprezece.

JENI: Cum zboară vremea. (*Masca mândriei materne*.) Aaa, dar să-l vedeţi pe al nostru. Nichi... Nichi...

BEBE (*de dincolo*): A plecat, mamă.

JENI: Vino-ncoace, Bebe, c-a venit unchiul Anton ou vară-

ta Fifi. Nici n-aveţi idee ce bine-mi pare c-aţi venit... Asta-i spuneam şi lui Tache înainte: avem şi noi nişte rude, şi alea ne-au uitat.

ANTON: Vai de mine, se poate? Că şi la noi când s-a ivit ocazia să ne repezim încoace, eu, lu' Fifi, tot aşa i-am zis: „acu', dacă e să mergem la Bucureşti, unde să ne ducem?" Zice şi ea: „la tanti Jeni".

JENI: Nici nu ştiţi ce surpriză ne-aţi făcut Şi cit o să staţi?

ANTON: A, nu, că diseară plecăm înapoi.

JENI (*i s-a luat o piatră de pe inimă*): De ce aşa repede, se poate? (*Masca admiraţiei consecvente.*) Şi zi, s-a făcut domnişoară mare. Şi ce învaţă dumneaei?

ANTON (*complice, din ochi, cu Fifi*): Să le spunem, ori să nu le spunem? Păi, nu mai învaţă, c'a-nvăţat.

JENI: Te pomeneşti că a făcut ceva şi-a dat-o afară din şcoală.

ANTON: Ferească Dumnezeu: a terminat.

JENI: Da?

ANTON: Sigur. Medicina. Păi, ce credeţi voi, că noi ăştia din Piteşti stăm?

TACHE: Şi unde a studiat?

ANTON: La Cluj.

TACHE: Bravo!

ANTON: Eu, de când era mică, i-am spus: „Fată, s-au dus vremurile când stătea domnişoara acasă şi cosea la gherghef, ori cânta la clavir. Tu să-ţi iei o meserie. O vrea barba tu' să te ţină acasă, cucoană, îl priveşte, treaba lui, liber. Tu să ai meseria ta." Şi uite că m-a urmat: doctoriţă.

JENI (*în plină admiraţie*): Ce spui, Tache? Şi, mă rog, ce specialitate?

FIFI: Epidemiologia.

JENI: Adică?

FIFI: Boli infecţioase.

JENI: Vai de mine, şi nu ţi-e frică?

ANTON: Cum o să-i fie, e voie? Nu-i fata lui Anton

Androne?

JENI: Uite că ne-am luat cu vorba şi-am uitat că sunteţi de la drum... Poate că vreţi să vă spălaţi. Să faceţi un duş.

FIFI: Eu, tanti.

JENI: Sigur, medic medic, dar tot cochetă, hai cu mine. (*În timp ce se îndreaptă spre baie*.) Mânca-o-ar mama de epidemioloagă... că nu m-aş fi gândit în viaţa mea... (*Conducând-o*.) Pe aici. (*Au ieşit, scurtă pauză*.)

ANTON: Aşa că asta-i.

TACHE: Da. (*Pauză*.) Să ştii însă că m-am bucurat de ce-am auzit... Copiii care învaţă, e lucru mare...

ANTON: Mai ales acum... Că înainte, că noi ştim, nu? ..

TACHE (*cu o convingere din ce in ce mai adâncă*): Uite-o, cheam-o pe Jeni şi întreab-o: ce susţin şi eu? Că eu tot pentru asta mă bat...

ANTON: Noi înţelegem altfel lucrurile.

TACHE: Avem o altă perspectivă.

ANTON: Cu totul altă perspectivă.

TACHE (*atacând problemele fundamental*): Şi chiar dacă vezi că, dintr-o cauză sau alta, lucrurile merg în unele sectoare mai greu... Iei o ţuică?

ANTON: Dacă-i vorba pe-aşa, atunci să guşti dintr-a noastră: că-i de prune. (*În timp ce destupă sticla adusă de acasă şi-n timp ce toarnă*.) Ce spuneai?

TACHE (*revenire la problematica esenţială*): Dacă sunt şi unele greutăţi... Cum e şi firesc...

ANTON (*acord unanim, convingere adâncă*): Cine nu-nţelege asta, n-a priceput nimic din ce se întâmplă în jurul nostru.

TACHE: Văd la noi la minister, la Agricultură...

ANTON: Ei sigur, la voi e şi o situaţie specială: agricultură, unde sunt atâtea şi atâtea probleme. Ce spui?

TACHE (*întrebarea se referă, bineînţeles la ţuică*): Tare, foarte tare.

ANTON (*mândru*): Aşa e? De casă.

TACHE (*din nou privind preocupările grave*): Dar cu toate

astea, vorba aia, dacă pui umărul şi împingi, mişcă. Nu există, mă-nţelegi, să se ridice o problema...

ANTON: Şi până la urmă să n-o rezolvi. Aşa-i spuneam şi cu în tren lui Fifi, c-am şi eu experienţă, cu toate că nu lucrez la nivelul tău şi n-am chestiuni atât de complicate, dar orişicât... Astăzi, e cu totul altceva decât era înainte. înainte...

TACHE: Da. nici nu se compară, nu poţi să faci nici o apropiere, de nici un fel de natură, cu ce?a ce era înainte, când orice problemă se punea, cum să spun..

ANTON: ...unilateral.

TACHE (*mai adânc*): N-aş spune atâta „unilateral”, cât... la suprafaţă... înainte. ce era simplu, era simplu, şi ce era complex, era complex. Astăzi, poţi să te aştepţi ca o chestiune să ţi se pară la început foarte simplă...

ANTON (*sorbindu-i necontenit perlele*): ...şi în fond să fie complexă...

TACHE: ...Şi cel mai complex lucru, să fie complex numai în aparenţă, şi in fond...

ANTON: ...să fie simplu.

TACHE: Evident: totul e cum te-apropii de temă. Tare. Foarte tare. (*Evident, ţuica*.)

ANTON: Da’ ştii cum merge? Nici n-o simţi. Bei o damigeană, şi a doua zi, ştii cum lucrezi? Nici capul nu te doare. (*Scurtă pauză*.)

TACHE (*revenire la chestiunile de esenţă*): Aşa că asta e.

ANTON: Sigur. Totul e să ştii să înţelegi.

TACHE: Şi mai e ceva: să-ţi iei răspunderea. Da’ nici nu te-am întrebat: cu ce ocazie la Bucureşti?

ANTON: Aaa, nimic, o chestie foarte simplă, că asta-i spuneam şi lui Fifi în tren, exact vorbele tale. Sigur, tu ai formulat mult mai ştiinţific. „Vezi, Fifi”, îi spuneam, „o chestiune care pentru noi e foarte complicată, dacă ai norocul să-ntâlneşti omul, pe nenea Tache, de exemplu, devine dintr-o dată foarte simplă.”

TACHE: Adică, cum? Că nu-nţeleg.

ANTON: Imediat. Ia, ia, pe răspunderea mea, că vorba aia: ce i-o fi tatii, să-i fie şi mamii. (*Privitor la ţuică, bineînţeles. Scurtă pauză*.) Despre Fifi e vorba. Ţi-am spus: doctoriţă. A terminat facultatea, diplomă, felicitări, mă rog. Urmează să plece la ţară. Acum, ea, mititica, nu zice nimic. Dar eu ca tată, înţelegi..

TACHE: Înţeleg... Arde. (*Ţuica*.)

ANTON (*Masca ispăşirii paterne*): Uite aici mă arde. (*Arată spre inimă*.) Numai tată să nu fii. Şi atunci i-am spus: „Fiţo”, că eu când o alint, aşa-i spun „Fiţo, nici un moment de pierdut: la gară. pe tren, la Bucureşti, la unchiul Tache.”

TACHE: La mine.

ANTON: La tine, Tăchiţă, la tine, suflete, la tine, neamule, la tine, că altă nădejde n-am. Dă-mi o mână de ajutor.

TACHE: Cu ce?

ANTON: Cu Fiţa.

TACHE: Concret.

ANTON: Concret, cât se poate de concret: post, casă şi buletin de Bucureşti. Ce-ai rămas aşa?

TACHE: Nu, mă gândeam. Zi-i: post, casă şi buletin de Bucureşti.

ANTON: Asta-i.

TACHE: Voi până când staţi aici?

ANTON: Până diseară.

TACHE (*uitându-se la ceas*): E vreme. Se face. Dar ce-ai zice tu să ieşim o ţâră în curte?

ANTON: De ce?

TACHE: Să iau niţel aer.

ANTON: Atunci, să luăm şi ţuica.

TACHE: Ia-o, neică. (*Au ieşit, scena a rămas o clipă goală, a intrat Fifi, intr-un halat de baie, alb spumă. Îşi caută poşeta, a intrat Bebe*.)

BEBE: Cred că nu mai e nevoie să ne prezentăm, fiindcă ne cunoaştem.

FIFI: Mi-a spus tanti că eşti cam suferind. Pot să te ajut?

Ce te supără?
BEBE: Medic?
FIFI: Debutant.
BEBE: Mulţumesc, n-am încredere în medicină.
FIFI: Sceptic?
BEBE: N-am nici o încredere în ştiinţă.
FIFI: Şi totuşi ai urmat o facultate.
BEBE: Tocmai. Suferinţa mea, domnişoară, poartă numele unei maladii pe care manualele şi tratatele dumitale n-au înregistrat-o: agronomia.
FIFI: E adevărat, de maladia asta n-am auzit.
BEBE: Cumplită, domnişoară doctor, crâncenă, maladie psihică gravă, cu sfârşit fatal...
FIFI: Ai dumneata astăzi o predispoziţie specială şi vezi lucrurile în negru.
BEBE: Dar cum ai voi să le văd, când nu mai am înaintea mea decât o lună de viaţă?
FIFI: O lună?
BERE: Douăzeci şi şase de zile, numărate. Dumneata, vezi acest calendar. domnişoară? E necruţător ca o ghilotină. Exact de astăzi într-o lună, omul din faţa dumitale, vărul dumitale din partea mamei sau a tatei, nu ştiu, legăturile noastre de rudenie fiind suficient de încurcate, omul care ţi se destăinuie în această clipă, a terminat cu Bucureştiul, cu această casă părintească de care-l leagă atâtea amintiri, a isprăvit cu lumea şi civilizaţia şi merge să se culce odată cu găinile, să se scoale, trezit de cocoşi, să citească gazeta raională la gazorniţă, să facă discuţii filozofice cu inginerul staţiei de montă, politice cu agronomul-şef, să susţină o asidua curte lirică moaşei, care are patruzeci şi trei de ani şi doi negi pe nas, într-un cuvânt, să se neurastenizeze, dedicându-şi cei douăzeci şi patru de ani ai săi, netrăiţi şi dornici de viaţă, agriculturii înaintate şi sporirii producţiei de porumb la hectar. Vesel, nu?

FIFI (*sincer surprinsă*): Cum, şi dumneata?
BEBE: Ce înseamnă „şi dumneata”?
FIFI: Mărturisesc că nu mă aşteptam.
BEBE: Să fi absolvit facultatea? Par chiar atât de analfabet?
FIFI: Nu. Dar îmi închipuiam că odată terminate studiile, dumneata, cu relaţiile pe care le ai...
BEBE: Aici este eroarea dumitale esenţială. Greşeşti fundamental, fiindcă mă priveşti ca pe un caz normal. Află, domnişoară, că ai în faţa dumitale un monstru.
FIFI (*amuzată*): Aoleu, mă înspăimânţi.
BEBE: Da, domnişoară, un monstru, fiind fiul unui monstru. Tatăl meu e cel mai denaturat părinte din câţi a putut aduce la lumină speţa umană în lunga şi controversata ei istorie. Vede că mă zbat, că sufăr, că mă dau de ceasul morţii, şi dumnealui e „principial”. Un monstru principial. „Să plece”, adică, să plec eu. Şi apoi. bineînţeles, obişnuita şi îndelung repetata plachie de principii: „muncă, disciplină, devotament, datorie etc., etc., etc...”
FIFI: Şi dumneata ce faci?
BEBE: Febră.
FIFI: Şi contra febrei?
BEBE: Scandal: Scandalul îmi dă temperatură, temperatura nervi, nervii discuţii, discuţiile, scandal şi scandalul din nou febră. Cel mai perfect cerc vicios.
FIFI: Trebuie să existe, totuşi, o soluţie, o cale...
BEBE: încercat pretutindeni, şi eşec total. Am vrut să abandonez disciplina căreia m-am consacrat la presiunile părinţilor.
FIFI: Cum, de asta ai urmat dumneata agronomia?
BEBE: Dar ce-ţi imaginezi, că mi-am descoperit singur vocaţia? Am încercat, mai întâi, să intru la matematici, şi am căzut. La politehnică, şi-am fost respins. La teatru, şi-au susţinut că n-am talent şi fizic. Am intrat la agronomie, fiindcă m-au primit. Iţi dai seama ce

ghinion? Am încercat deci să abandonez specialitatea şi să găsesc o slujbă. Indiferent ce, oriunde. Cu neputinţă: lipsă de calificare profesională.

FIFI: Unde ai încercat?

BEBE: La tramvaie: n-am reflexe. La circ: n-am aptitudini. La „OSTA”: sunt afon. Văd în „Informaţia** câ la Filarmonică e liber un post la partida de violă.

FIFI: Ştii să cânţi?

BEBE: Habar n-am... Dar mai ştii de unde sare iepurele?

FIFI: Mama dumitale ce face?

BEBE: Tensiune.

FIFI: Nu pot totuşi să înţeleg: nu există nici o posibilitate să rămâi în profesiunea dumitale, la Bucureşti?

BEBE: Nu sunt decât trei posturi, la Institut, pentru cazuri speciale.

FIFI: Ce cazuri?

BEBE: Pentru oameni căsătoriţi.

FIFI: Cum?

BEBE: E probabil o compensaţie pentru suferinţele lor zilnice. Societatea nu rămâne indiferentă: răsplăteşte.

FIFI: Atunci, iată soluţia: însoară-te.

BEBE: Noroc c-ai venit dumneata de la Piteşti, să-mi dai ideea. Şi cu Muki ce fac?

FIFI: Cine e Muki?

BEBE: Prietena mea.

FIFI: Admirabil. Te căsătoreşti cu Muki, şi ai rezolvat problema. Sau, e vreun impediment? Se opun părinţii?

BEBE: Nu, că habar n-au.

FIFI: Atunci?

BEBE: Nu vrea Muki.

FIFI: De ce?

BEBE: Complicaţii... Greu de înţeles. Ai trecut vreodată prin complicaţii, domnişoară?

FIFI: Depinde.

BEBE: Îmi dau seama: eşti încă tânără. Şi nu poţi pricepe. Ai iubit?

FIFI: Ce întrebare e asta?
BEBE: Una simplă, elementară, directă: ai iubit?
FIFI: De ce întrebi la trecut? E mult mai firesc să mă întrebi: iubeşti pe cineva? Şi-ţi răspund tot aşa de simplu: da, pe logodnicul meu.
BEBE: Mult?
FIFI: Nu ştiu, fiindcă nu am termene de comparaţie
B£BE: Te-ai Întrebat vreodată, noaptea, când eşti singură, ce s-ar întâmpla dac-ar muri?
FIFI: O, dar ai o imaginaţie lugubră: de ce să moară? E tânăr, sănătos, robust...
BEBE: Mie mi se pare că ar pieri pământul, că s-ar prăbuşi universul, şi că rămas singur fără ea, n-aş mai avea pe lumea asta nici un rost şi nici o justificare.
FIFI: Atunci?
BEBE: Şi totuşi, nu ne putem căsători.
FIFI: De ce?
BEBE: Cântă. Are înaintea ei o strălucită carieră artistică.
FIFI: Cu atât mai bine.
BEBE: Pentru moment, e adevărat, nu e încă recunoscută, cântă în cor, dar sunt sigur c-o să vină vremea când va fi aclamată pe toate scenele, nu numai în ţară, dar şi în străinătate. Crede-mă pe mine, sunt afon, dar mă pricep în muzică. Ştii ce voce are? Patru octave. Galicurci a avut numai trei şi jumătate. Ia pe Si natural, şi când sunt eu în sală, de dragul meu, îl ia şi pe Do.
FIFI: Tot nu văd.
BEBE: Ah, domnişoară, se cunoaşte că vii dintr-un oraş patriarhal, cu salcâmi, stradă principală şi grădină publică, unde te-ntâlneşti, probabil, seara, cu logodnicul dumitale. Trăim aici într-o metropolă, o plasă uriaşă de contradicţii ou mii de fire, sfori şi trape, unde noul se împleteşte cu vechiul, prezentul cu trecutul şi amândouă cu viitorul. O cântăreaţă, soţia unui agronom — cel puţin aşa susţine Muki şi cred că are dreptate —, devine o imagine neinteresantă, casnică,

anodină, oarecare. Or, dumneata, nu ştii de câte condiţii depinde viaţa unei cântăreţe: corepetitori, regizori, dirijori, peruchieri, critici... Muki mă iubeşte, mă adoră, dar nu poate să se căsătorească cu mine. E bine?

FIFI: Nu e bine, deşi, recunoaşte, că ar fi soluţia salvatoare.

BEBE: Dar, în sfârşit, ce rost are să te melancolizez pe dumneata cu problemele mele de viaţă, pe dumneata care eşti atât de departe...

FIFI: Poate că nu sunt chiar atât de departe cum îţi închipui.

BEBE (*filozofie amară*): Cine poate pricepe suferinţele altuia?

FIFI: Stau şi mă gândesc!

BEBE: La ce?

FIFI: Dumneata, cunoşti... „Siciliana”?

BEBE: Casata?

FIFI: Nu. Apărarea Siciliană. Fii atent, e foarte simplu: albul atacă pe flancul regelui, negrul pregăteşte contra-atacul în centru şi pe flancul damei. La mutarea E 2—E 4, negrul răspunde cu C 7—C 5, controlând punctul D 4. Există şi varianta „dragonului”, în care negrul îşi dezvoltă nebunul regelui la G 7, atunci se face rocada şi atac la rege. Şah! Şi mat! Ai înţeles?

BEBE: Nici un cuvânt.

FIFI: Cum, dumneata nu ştii şah?

BEBE: Nu.

FIFI: Atunci, într-adevăr, e mai complicat. Apărarea Siciliană e o deschidere, pricepi, care dă şanse negrului...

BEBE: Dumneata joci bine şah?

FIFI: Deloc. Dar am învăţat pe dinafară toate deschiderile, ca să-i fac plăcere logodnicului meu.

BEBE: Logodnicul dumitale e şahist?

FIFI: Campion pe Cluj.

BEBE: Ce vorbeşti?
FIFI: Sigur, în Ardeal, nu mai are adversar.
BEBE: Şi ce legătură au şahul, logodnicul dumitale, „Siciliana” şi cu mine?
FIFI: Una foarte puternică. Nici Bolevslavski. care a descoperit o variantă nouă, n-ar juca-o mai bine. Urmăreşte-mă.
BEBE: Negrul mută...
FIFI: Nu.
BEBE: Albul mută.
FIFI: Nu.
BEBE: Dă un pion...
FIFI: Fii atent: dumneata susţii că dacă ai fi căsătorit, ai rămâne în Capitală.
BEBE: Eventual. Dar nu sunt.
FIFI: Vei fi.
BEBE: Exclus: nu vrea Muki.
FIFI: O să vrea.
BEBE: N-o cunoşti.
FIFI: Las-o pe Muki.
BEBE: Nici nu mă gândesc.
FIFI: Las-o pentru moment. Spui că nu se poate căsători.
BEBE: Exclus.
FIFI: Perfect: dispare de pe tabla de şah.
BEBE: Dumitale ţi-e uşor.
FIFI: Trebuie. Trebuie să găseşti pe cineva care să vrea să te ia.
BEBE: Cum aşa?
FIFI: Nu de tot: până rămâi în Bucureşti.
BEBE: Care e dementa, s-o văd şi eu.
FIFI: Să ne gândim.
BEBE: Şi pe urmă?... Nu... ce vorbeşti... ce-o să spună Muki?
FIFI: Dacă te iubeşte cu adevărat, trebuie să te înţeleagă. Preferă să te ştie plecat?
BEBE: Şi crezi dumneata că se găseşte o femeie...

FIFI: Cine ştie...

BEBE: Stai, domnişoară, un lucru trebuie să fie dar: mie nu-mi place nimeni şi, spre deosebire de toţi prietenii mei, sunt monogam: sunt făcui pentru o singură femeie.

FIFI: Cu atât mai bine. Înseamnă că ai să joci „Siciliana” cu precizie, tact, iniţiativă şi calm.

BEBE: Am impresia că-ţi arde de glume.

FIFI: Deloc.

BEBE: Iar eu îţi repet: cine o să mă ia, ştiind că nu are nimic de câştigat?

FIFI: Te-nşeli. Poate să aibă.

BEBE: Dacă nu văd eu, cum o să vadă alţii?

FIFI: Fiindcă n-ai înţeles „Siciliana”.

BEBE: Lasă „Siciliana”. Mie răspunde-mi, cine o să mă ia de bărbat numai ca să-mi facă mie un serviciu? Care e nebuna aia?

FIFI: Eu.

BEBE: Cum?

FIFI: Da. Eu.

BEBE (*informativ*): Dumneata eşti nebună?

FIFI: Deloc... Sau atât cât trebuie pentru ca viaţa să fie plină de farmec şi de fantezie...

BEBE: Domnişoară, văd că ai fantezie, dar de data asta n-ai priceput, sau te faci că nu înţelegi.

FIFI: Am înţeles foarte bine...

BEBE: Eu o iubesc pe Muki. Pe Muki. (*Scandând.*) Pe Muki. În ceea ce te priveşte, nu te supăra, cultiv sinceritatea până la cinism, nu-mi sinii nimic. Nu eşti genul meu. Eşti blondă...

FIFI: Iar dumneata inexpresiv şi pari bătrân...

BEBE: Am impresia că sâsâi.

FIFI: Şi vorbesc din somn. In plus. chiar dacă mi-ai face cea mai seducătoare declaraţie de dragoste, nu serveşte la nimic, îmi iubesc logodnicul.

BEBE: Şi totuşi, te apucă o subită filotimie, şi eşti gata să

te sacrifici de dragul meu.

FIFI: Te-oi şeii: cu dumneata personal nu mi^aş pierde nici un sfert de oră.

BEBB: Cu atât mai bine. Atunci?

FIFI: Atunci: îţi repet: n-ai priceput „Siciliana”.

BEBE: Iar o luăm de la capăt: negrul mută G 7... G 4?...

FIFI: Ascultă. Susţii că dacă ai fi căsătorit, ai avea şanse să rămâi în Bucureşti.

BEBE: Să zicem.

FIFI: Cum „să zicem”? Da. Sau nu?

BEBE: Poftim: da.

FIFI: Perfect. Dumneata ştii pentru ce am venit eu încoace? Am terminat facultatea şi trebuie să plec la ţară.

BEBE: Felicitările mele: poate că ne întâlnim. Eu, la Râpele. Dumneata?

FIFI: Mărturisesc că pentru mine nu-i nici o catastrofă. Dar logodnicul meu...

BEBE: Logodnicul dumitale mi-e foarte simpatic, dar ce am eu cu el?

FIFI: N-ai, adică ai. Şi-n orice caz, ai răbdare. Logodnicul meu e campion de şah.

BEBE: Pe regiunea Cluj.

FIFI: Pe întreg Ardealul. Dar dacă rămâne acolo, se ratează. Nu mai are adversar, înţelegi?

BEBE: Şi ce vrei? Să joc eu cu el?

FIFI: Trebuie deci adus la Bucureşti. Acum ai priceput „Siciliana”?

BEBE: Domnişoară dragă, te previn, nu-ţi face nici o iluzie: în ceea ce priveşte jocurile, sunt literalmente idiot, nu înţeleg nimic.

FIFI: Atunci, mai simplu...

BEBE: Mută negrul şi fură calul...

FIFI: Urmăreşte-mă.

BEBE: Sunt numai urechi.

FIFI: Deci, dacă eşti căsătorit, rămâi în Bucureşti.

BEBE: Exact.
FIFI: Te căsătoreşti cu mine.
BEBE: Ce interes ai?
FIFI: Devin soţia dumitale.
BEBE: Să zicem.
FIFI: Evident că „să zicem”, fiindcă toata căsătoria se face numai pe hârtie...
BEBE: Adică?
FIFI: Adică, fără nici o obligaţie de nici o parte.
BEBE: Până aici am priceput.
FIFI: Şi eşti de acord?
BEBE: Nu văd încă unde vrei să ajungi.
FIFI: Devin, prin urmare, soţia dumitale. Devenind soţia dumitale, sunt obligaţi să-mi dea un post acolo unde locuieşte şi lucrează bărbatul meu. E logic?
BEBE: Logic.
FIFI: În sfârşit, ai înţeles „Siciliana”: ne căsătorim, rămâi în Bucureşti. Câştigul dumitale. Obţin un serviciu în Capitală: avantajul meu. N-am învestit nici unul dintre noi nimic. înţelegi ce vreau să spun, şi imediat ce lucrul e făcut, divorţăm.
BEBE: Şi logodnicul dumitale?
FIFI: Încheie partida. Din clipa în care stau în Bucureşti şi sunt divorţată, mă mărit cu el. Soţul îşi urmează soţia, deci trebuie să-l transfere, deci vine in Capitală. Ce părere ai?
BEBE: O clipă. În primul rând, mi se pare suspect un fapt: vorbeşti necontenit de el şi nu de dumneata.
FIFI: Ţi-am mai spus: dacă ar fi după mine, mie mi-e bine oriunde. Dar e vorba de tata, pentru care ideea plecării la ţară echivalează cu o dramă. Şi pe urmă, e el...
BEBE: Deci, te sacrifici.
FIFI: E atât de bine să poţi dărui unui om secunda ta de graţie, clipa ta de sărbătoare...
BEBE: Începi să mă înduioşezi.
FIFI: Inutil, mai ales că e vorba de un joc în care nimeni

nu riscă, şi toţi partenerii câştigă. La ce te gândeşti?

BEBE: Da, se pare că raţionamentul e just. Dar e atât de perfect, încât nu se poate ca pe undeva să nu fie fals.

FIFI: Unde?

BEBE: Nu ştiu. Şi pe urmă, construcţia: mai are un defect: e logică. N-am încredere decât în absurd. În al treilea rând, să vedem ce spun juriştii. Sunt singurii în stare să le încurce pe toate în asemenea hal, încât, până la sfârşit, să iasă bine. (*Trece la telefon*.) Nikaloe, lasă tot şi vino imediat jos, am nevoie de luminile tale juridice. (*A închis*.)

FIFI: E avocat?

BEBE: Nu. Repetent. Dar, tobă de carte. Ştie toate legile şi haşcemeurile pe dinafară. Un singur lucru nu ştie: să-mi găsească mie un post in Bucureşti.

FIFI: Nu s-ar putea spune că ai un spirit prea practic.

BEBE: Nu, domnişoară, sunt un poet ratat. Sau, dacă vrei. un ratat poet.

FIFI: Nu găseşti că e prematur să vorbeşti de ratare?

BEBE: Şi ca ratat, dacă vrei să te realizezi, trebuie s-o iei din timp. (*A intrat Nichi*.) Nikaloe (*către Fifi*), prietenul meu de care ţi-am vorbii. Domnişoara doctor Androne. (*Către Nichi*) Şi acum, fii atent. (*Către Fifi*) Cum spuneai că se numeşte figura? „Siciliana”? (*Către Nichi*) Despre asta e vorba, despre mine, campionul pe Ardeal, domnişoara şi noi trei. Ai înţeles?

NICHI: Totul. E foarte coerent şi foarte simplu.

BEBE: Atunci, urmăreşte-mă: dacă — e o ipoteză — mă însor cu domnişoara, am şanse să rămân în Bucureşti?

NICHI: Haşceme, numărul 137.391, din nouăsute cincizeci şi unu.

BEBE: Perfect. Soţia mea, mai exact pseudosoţia mea, soţia mea aparentă sau prezumtivă, sau ipotetică, n-are importanţă, asta fiind o chestiune absolut intimă a noastră, are dreptul să rămână şi ea la Bucureşti?

NICHI: Haşceme 947.368 pe cincizeci şi unu.

BEBE: Acelaşi haşceme?
NICHI: Altul, dar cu un conţinut analog, completându-l pe primul.
BEBE: Bine. Asta e treaba ta, că de asta eşti jurist şi de asta ai rămas repetent. Atunci, Înseamnă că ne putem căsători.
NICHI: Evident.
FIFI: Şi divorţa.
NICHI: Clar.
BEBE: Sigur?
NICHI: Sfânt.
BEBE: Ce haşceme?
NICHI: Nu, Codul Familiei, articolul 31.
BEBE: Nikaloe, nu te juca, aici e o problemă serioasă.
NICHI: Răspund cu capul. Da' de capul tău ce se alege? Ce-o să spună?
BEBE: Cine?
NICHI (*făcându-i semne, fiindcă nu vrea să divulge*): Ştii tu.
BEBE: Nu înţeleg.
NICHI: Persoana!
BEBE: Care persoană?
NICHI: Mă, Bebe, tu ai înnebunit de tot: fiinţa.
BEBE: Care fiinţă?
NICHI: Muki!
BEBE: Aaa, Muki? Trebuie să înţeleagă.
NICHI: Şi dacă n-o să vrea?
FIFI: Preferă să-l ştie plecat?
NICHI: Eu ştiu, dar chestiunea e: o să vrea să ştie şi ea?
BEBE: Asta e: o să vrea?
NICHI: E şi ea un om. Are şi ea punctul ei de vedere. Demnitatea, orgoliul ei de femeie.
BEBE (*către Fifi*): Nu ţi-am spus eu că repetentul le vede? Ce e de făcut?
NICHI: O clipă, să mă gândesc.
BEBE: Gândeşte-te, dar repede.

NICHI: M-am gândit. Asta e: căsătoria nu trebuie să aibă loc în Bucureşti.

FIFI: Dar unde?

NICHI: Oriunde, dar numai în Bucureşti nu.

BEBE: De ce?

NICHI (*voluptatea elocinţei*): Primo: în Bucureşti se cere un termen de 15 zile de când introduci actele şi până te face fericit... Or, voi sunteţi grăbiţi; or, voi n-aveţi timp de pierdut... Secundo: aici află Muki. Şi, tertio: bate la ochi. Atunci întrebarea: unde se însoară un agronom? La ţară.

BEBE: Ce, ai înnebunit?

NICHI: Ai răbdare, ascultă. Plecaţi la ţară, vă căsătoriţi, staţi două săptămâni la locul crimei, în timpul ăsta trimiteţi certificatul la Bucureşti — şi bătrânii trebuie să fie încredinţaţi că e vorba de o căsătorie in toată regula — iar aici, Nikaloe o montează pe bătrâna, bătrâna îl pune pe bătrânul în frigare, bătrânul se dă peste cap, îţi iese numirea: ceau şi pusi!

BEBE: Nikaloe, joc pe mina ta.

NICHI: Lozul cel mare! (*S-au deschis uşile la sufragerie*.)

JENI: Poftiţi, vă rog... Cum te simţi, Bebe? A scăzut temperatura?

NICHI: De tot.

JENI: Vitamine ai luat?

BEBE: Toate pastilele, plus flaconul, înainte de a merge însă la masă, daţi-ne voie să vă facem o comunicare. (Solemn.) Scumpul meu tată, iubita şi devotata mea mamă, stimate nene Androne, dragul meu prieten Nikaloe, daţi-mi voie... cred că ar fi potrivit şi un pahar de vin...

ANTON (*se vede că în curte nu s-a „cruţat”*): De ţuică... bătrână... de prune. Ştii cum merge... Unt. Bei o dami geană şi a doua zi...

BEBE (*luând paharul*): Aşa. Daţi-mi voie să vă aduc la cunoştinţă că acum cinci minute a avut loc sub aco-

perişul acestei case „principiale” un eveniment... Uite că mă simt emoţionat... Spune dumneata, Fifi...

FIFI: Nu, nu. Vorbeşte dumneata.

JENI: Ce e, copii, ce s-a întâmplat?

BEBE: Nimica, mamă. O vezi pe Fifi, mă vezi pe mine, ce s-o mai întindem? Asta e: ne-am logodit.

JENI: Cum?

BEBE: Simplu: ne-am logodit.

JENI: Tache, copilul a înnebunit de febră, a spart termometrul.

NICHI: Nu, coană mare: nu te speria. Secolul rachetei! Şi ştiţi unde-o să aibă loc nunta?

ANTON: Unde, mă rog, că atâta lucru am şi eu dreptul să aflu...

NICHI: În cinstea tovarăşului director Valsamache, că lucrează în agricultură: la Rîpele.

ANTON: Ca să vezi, Tache, vorba ta de adineauri, că parcă ţi-a ieşit porumbelul din gură, ce e complicat e simplu, şi ce e simplu e complicat... Fără să ştii, ai spus o vorbă mare...

JENI (*masca resemnării*): Eu nu mai spun nimic, fiindcă simt că mi se urcă tensiunea.. Poftiţi...

CORTINA

ACTUL II

În holul fostei vile boiereşti din Rîpele, astăzi „casă de oaspeţi". În mijlocul unui parc, la capătul unei lungi alei cu plopi. Încăperea, luminoasă, în pofida grinzilor afumate ale plafonului, e mobilată rustic, fără exces şi ostentaţie. O masă — odaia servind acum şi ca sufragerie —, o pianină şi câteva preşuri fără flori. Vila are patru odăi, două la parter, şi două la etaj: deci, o scară interioară dreaptă, sub care se află pianina, şi o fereastră largă, generoasă, în peretele opus, prin care se văd parcul şi silueta zveltă a plopilor.

TINCA (*îngrijitoarea casei, femeie de peste 60 de ani, dar încă „verde", la telefon*): Alo... alo... Da... „Casa de oaspeţi". Cine vrei să fie? Dar acolo cine e? A, dumneavoastră? Să trăiţi. Cine? Tovarăşul? Nu, cum să se scoale? Dumnealui, înainte de unsprezece, nu face ochi. De... Dumneaei da, c-o aud umblând pe dincolo. Numa'decât (*Bate la uşa odăii din stânga*.) Doamna doctor, tovarăşa doctor, la telefon...

FIFI (*din camera ei*): Imediat!

TINCA (*la telefon*): Zice că vine. Sfârşitul pământului... (*În telefon*.) Nu, că vorbeam şi eu, aşa, singură (*A pus telefonul jos şi-şi vede de deretecatul ei prin odaie*.) Oameni tineri, zdraveni, teferi, luaţi de două săptămâni... (*Arătând spre uşă*.) El, colo, ea, dincolo... De, aşa o fi moda acum.

FIFI (*într-un halat de dimineaţă, la telefon*): Da... Bună ziua, tovarăşe Damian... Nu, încă nu, dar până vine şareta, sunt gata. Dimpotrivă, îmi face plăcere. Nu sunt obosită deloc! Am dormit ca un bolovan. Plouă! Adevărat? Cu atât mai bine. Mergem şi la „Malul cu duzi”? Unde vine asta? Foarte bine. Iau trusa cu mine. Perfect In zece minute. Deloc: mă bucur... Nu, ziceam că mă bucur. De ce? Aşa: simplu. (*A închis*.)

TINCA: Da’ la prânz mâncaţi aici.

FIFI: Sigur.

TINCA: Şi tovarăşul?

FIFI: Da. cred că da. In orice caz, întreabă-l.

TINCA: Vă fac borş, pui şi papanaşi.

FIFI: Admirabil. (*A intrat in camera ei*.)

BEBE (*a scos un cap somnolent şi ciufulit pe uşa camerei lui*): Într-o casă civilizată, uşile se închid ou mina...

TINCA: Aţi spus ceva?

BEBE: ...şi, pe cât cu putinţă, fără zgomot. (*A intrat în hol*.) Spune-mi, te rog, vaca aia de sub fereastra mea muge aşa în mod obişnuit, sau se află actualmente într-o situaţie specială?

TINCA: Care vacă?

BEBE: Aia melancolică…

TINCA: Nu e vacă, e bivol.

BEBE: Aaa, atunci se explică.

TINCA: Vreţi să beţi cafeaua?

BEBE (*totalmente înduioşat de situaţia lui naufragiată*): Cafea?… Lichidul ăla negru se numeşte aici cafea... De ce umbli, tovarăşă, cu eufemisme? În sfârşit... O cafea... (*Tinca a ieşit; a intrat, îmbrăcată, Fifi*.)

FIFI: Te-ai trezit?

BEBE: Mă întreb dacă am dormit. Cred că s-a pus la cale împotriva mea un complot: asasinarea prin zgomote: greieri, broaşte, păuni, vaci şi uşi.

FIFI: Eu mă duc ou Damian la „Malul cu duzi”.

BEBE: Mă rog.

FIFI: M-a rugat inginerul Călinoiu să-i văd nişte oameni care lucrează la orezărie.
BEBE: Clar.
FIFI: Un tip foarte drăguţ, inginerul.
BEBE: Nici nu mă îndoiesc... (*Ironic.*) Mai drăguţ ca Damian?
FIFI: De ce eşti rău? Nici nu-l cunoşti.
BEBE: Regret profund: toată viaţa mea am ars de dorinţa să-l cunosc
pe preşedintele Sfatului din raionul Rîpele.
FIFI: Mă duc cu şareta şi Intr-un ceas şi jumătate sunt înapoi.
BEBE: E şi o vreme splendidă: plouă cu găleata.
FIFI: Ador să umblu prin ploaie.
BEBB: Si eu: în maşină. îmi place zgomotul ştergătoarelor pe parbriz.
FIFI: Cât e ceasul?
BEBE (*consultându-şi ceasornicul*): După meridianul „Rîpele”, unsprezece şi jumătate.
FIFI: Perfect, înseamnă că pot să trec şi pe la Preventoriu.
BEBE: Tot cu Damian?
FIFI: Sigur. Preventoariul a fost terminat acum câteva săptămâni. Păcat că nu vrei să ieşi. Să ştii că pierzi...
BEBE: Îmi dau seama.
FIFI: Au o creşă model.
BEBE (*fals interesat şi bineînţeles „ironic”, tot timpul „ironic”*): Serios?
FIFI: Şi-un combinat de conserve.
BEBE: Şi combinat? Păi, de ce nu spui? De când?
FIFI: Combinatul acum se clădeşte...
BEBE: Sper insă că sunt avansaţi...
FIFI: Clădirea, de roşu, e gata.
BEBE: Atunci sunt liniştit.
FIFI: Damian zicea...
BEBE: Ce spunea?
FIFI (*nu-şi poate ascunde plictiseala*): Te amuzi.

BEBE (*aceeaşi ironie… „superioară”*): Deloc. Sunt profund interesat. Ce spunea Damian?

FIFI: Nimic.

BEBE: Îţi jur: mor de curiozitate să aflu ce spunea Damian.

FIFI: Dacă l-ai cunoaşte, sunt sigură că te-ar interesa.

BEBE: N-am nici o îndoială.

FIFI: Ieri, în drum spre Podeţul, ne-am abătut pe la nişte săpături. S-a descoperit aici, nu departe, la şase kilometri, o aşezare preistorică, de acum nu ştiu câte mii de ani. M-a uimit câte lucruri ştie Damian. Anul trecut a fost şi în Germania.

BEBE: Om umblat. Şi ce impresie i-a făcut?

FIFI: Ce?

BEBE: Germania. Cum i s-a părut?

FIFI (*ca să-i arate că poate să se ridice piuă la „nivelul” lui*): Nemţească, foarte nemţească.

BEBE: Bună.

FIFI: Ne-am apucat să scormonim la nimereală, şi am descoperit un ulcior înflorat. Damian spunea că e din neolitic.

BEBE: Formidabil.

FIFI: Am găsit şi un cuţit de silex.

BEBE: H mai folosesc unii şi azi. (*Alt ton, serios.*) Uite ce te rog, fii drăguţă şi vino astăzi mai devreme, să mâncăm la prânz împreună. Te supără?

FIFI: Deloc.

BEBE: Aş vrea să stăm puţin de vorbă. Sunt câteva lucruri de pus la punct. Ne privesc pe amândoi.

FIFI: Foarte bine. Dar n-am putea să lăsăm pentru diseară? Asist la contra vizită şi, după aceea, stăm de vorbă cât vrei.

BEBE: Aş prefera la prânz.

FIFI: Înseamnă că-i urgent.

BEBE: Nimic nu e urgent pe lumea asta. E oportun.

FIFI: Bine, atunci, fug şi mă întorc pe la unu. (*Şi-a pus*

haina de ploaie, transparentă şi cu glugă, şi se îndreaptă spre ieşire. Pe drumul pietruit s-a auzit distinct, tropotul calului şi al şaretei care a venit.) Vai ce ploaie... (*Din prag.*) Gata... Sunt gata. (*A ieşit; a intrat Tinca.*)

TINOA: Pot să strâng la dumneavoastră în odaie?

BEBE: Ce interes ai?

TINCA: Atunci, fac curăţenie la doamna... că eu nu pot să stau.

BEBE: Mă rog, cum îţi dictează conştiinţa. Dumneata ştii care-i cel mai mare păcat pe lumea asta?

TINCA: Să furi.

BEBE: Aşi!

TINCA: Să minţi.

BEBE: Nici pomeneală: imixtiunea în habitudinile omului. (*Tinca îl priveşte perplexă, s-a deschis uşa şi a intrat, mai exact, a fost proiectat înăuntru Nichi.*)

NICHI: Ceau, bambino!

BEBE: Nichi!

NICHI: Salut ruralii!

BEBE: Ce-i cu tine, Nikaloe?

NICHI: Am aterizat în inspecţie. (*Înspre uşa de la intrare.*) Hai, suflete călător, îndrăzneşte.

BEBE (*alarmat*): Sper că n-ai înnebunit şi că n-ai adus-o pe Muki. (*A descifrat-o, în sfârşit. „Entuziasm” negru*): Muki!

MUKI: Bebe!

BEBE: Muki! (*Către Nichi.*) A aflat?

NICHI (*În timp ce-şi scoate rucsacul şi-şi propteşte de perete cu mii de precauţii undiţele*): Tot.

BEBE: De la cine?

NICHI (*personificarea candorii*): Habar n-am... Da’ tu nu ştii că nici un secret nu tine mai mult de trei zile? Aşa că am adus-o să vadă cu ochii ei, să se convingă şi să se potolească.

MUKI (*ceasul dramei*): Cum ai fost în stare. Bebe?

BEBE (*către Nichi*): Nu i-ai explicat?
NICHI: Ba da. Dar zice c-o mint.
BEBE: Eu te mint pe tine. Muki?
MUKI: Nu mă minţi? Jură!
BEBE: Jur.
MUKI (*ceasul înduioşării*): Bebe!
BEBE: Muki!
MUKI: Bebe!
NICHI: Unde e?
BEBE: Cine?
NICHI: Fifi.
BEBE: Nu ştiu... La „Malul cu duzi”.
MUKI: Unde?
NICHI: Umblă năucă.
MUKI (*ceasul geloziei*): Cum arată?
BEBE: Să-ţi spună Nichi.
MUKI: Unde stă?
BEBE: Cine?
MUKI: Respectiva.
BEBE: Acolo.
MUKI: Şi tu?
BEBE: Aici.
MUKI (*ceasul răzbunării*): Bebe, tu mă minţi şi eu te omor!
BEBE: Mă rog, dacă-ţi face ţie plăcere...
MUKI: Nu-mi face plăcere, dar te omor. (*Ceasul seducţiei*.) Bebe!
BEBE: Muki!
MUKI: Bebe!
BEBE: Dar voi cum aţi nimerit aici?
NICHI: Nikaloe să nu găsească? Prin Sfat. Am făcut o inspecţie... Am stat de vorbă cu preşedintele, drăguţ băiatul... (*Către Muki*) Cum a zis că-l cheamă?
MUKI: Damian.
NICHI: Are memorie, l-a reţinut... Foarte simpatic, personajul... Am făcut o scurtă şedinţă. Câteva observaţii privitoare la culturi. Apropo: orzul face parte

din păioase?

BEBE: De ce?

NICHI: Nu-mi place cum arată tarlaua. I-am dat şi-o consultaţie juridică privitoare la nişte contracte depăşite prin haşcemeul 11.763 din cincizeci şi şase. Aşa că... sunt acasă.

BEBE: Şi unde-o să staţi?

NICHI: Cum unde? Aici.

BEBE: Undeee?

NICHI: Ce te miri aşa? Aici, la „Casa de oaspeţi”.

MUKI: Vezi că nu-i convine? Vezi că-l deranjăm? (*Ceasul dezamăgirii*.) Hai, Nichi.

BEBE: Staţi. Unde vă duceţi?

MUKI: Plecăm!

NICHI: De ce să plecăm? Nu plecăm deloc. E foarte plăcut. Au şi baltă. Dacă e baltă, trebuie să fie şi peşti. Mergem la pescuit.

MUKI: Tu dacă vrei să rămâi, te priveşte, eu plec. Nu vezi că nu i-a făcut nici o plăcere?

BEBE: Mie?

MUKI: Dar ce, mie?

BEBE (*ceasul tandreţii*): Dulceaţa lumii!

MUKI: Lasă. lasă. fără efuziuni.

BEBE: A fost altceva: am rămas uluit: nu m-aşteptam.

MUKI (*ceasul reproşurilor*): Sigur, îţi stric socotelile.

BEBE: Termină cu prostiile. (*Către Nichi*.) Ce e pe acasă?

NICHI: Perfect.

BEBE: Ce se-aude cu numirea?

NICHI: Iese.

BEBE: Când?

NICHI: Azi-mâine, trebuie să iasă.

BEBE: Ce face bătrâna?

NICHI: Militărie cu bătrânul. L-a băgat într-o viteză, de sfârâie. Şi aseară i-am văzut. Zice bătrânul: „Ce-o fi făcând băiatul, parcă-i un veac de când lipseşte”.

BEBE: Aşa a spus?

NICHI: Cuvânt cu cuvânt. Zic: „Ei, ce importanţă are, cât a trecut n-o să mai treacă şi e înapoi, acasă.” Zice bătrânul: „Sper”. Sare bătrâna, zice: „Cum, sper? Sigur.” Nu, nu, azi-mâine, iese hârtia, c-a fost bătrânul şi la ministru.
BEBE: Nu mai spune... Serios?
NICHI: Precis.
BEBE: Vezi, Muki?
MUKI: Nu mă interesează. Unde mâncaţi?
BEBE: Aici.
MUKI: împreună?
BEBE: Ce vrei, trebuie să salvăm, cât de cât, aparenţele.
MUKI (*ceasul tragediei*): Bebe, o să mă ai pe conştiinţă.
BEBE: Dar ce vrei, să se afle şi să aruncăm totul în aer? (*Lui Nichi*.) La Sfat, cum ai prezentat-o?
NICHI (*ezitare*): Cum am prezentat-o? Muki.
MUKI: Cum să mă prezinte? Nevasta lui.
NICHI: Da’ ce, eu n-am voie să mă însor? Egoistule!
BEBE: Pentru toată lumea aşa să rămână: nevasta ta.
NICHI: Şi pentru Fifi?
BEBE: Şi!
MUKI: Vezi că a şi început să-i fie frică de ea?
BEBE: Mie?
MUKI: Dar ce, mie? Spune-mi că-ţi place.
BEBE: Termină.
MUKI: O iubeşti?
BEBE: Eşti nebună.
MUKI: O adori.
NICHI: Potoleşte-te că iar începi să plângi, şi-ţi cauzează la corzi. Unde-o să dormim?
BEBE: Sus.
NICHI: Sunt camere?
BEBE: Două.
MUKI: Eu nu dorm sus, nu dorm sus, nu dorm sus!
BEBE: Muki dragă, înţelege. Aici te afli într-un sat. Unde se observă şi se comentează totul. Gândeşte-te la

mine, gândeşte-te la bătrânul dacă ar afla...

MUKI: Nu dorm sus. Unde-i camera ei? Vreau să văd camera ei! Care e camera ei?

BEBE: Nu deschide! Eu n-am intrat niciodată.

MUKI: Ba am să deschid!

BEBE: Muki, fii cuminte.

MUKI: Eu să fiu cuminte? Mie-mi spui să fiu cuminte? Dă-te la o parte să intru. Vreau să văd ce ascunzi. Vezi că ascunde ceva? Dă-te la o parte. Dacă nu te dai la o parte, sparg geamul.

NICHI (*căutând s-o potolească*): Muki, tu ai înnebunit de tristeţe.

MUKI: Lasă-mă să sparg geamul. Dacă nu sparg geamul... (*Aleargă prin odaie, cu pantoful, ca să spargă geamul*.) Dacă nu sparg geamul, îi sparg lui capul.

NICHI: Mă rog, e mai convenabil.

MUKI: Lasă-mă să sparg! (*S-a deschis uşa şi a încremenit în prag, Fifi*.)

FIFI: O, pardon...

NICHI: Nu face nimic.

FIFI: Iertaţi-mă...

NICHI: Vai de mine. poftiţi! (*Clipa penibilă s-a consumat*.)

FIFI: Ce surpriză...

NICHI: Doamnă, în viaţă numai surprizele contează, restul e plictiseală şi obişnuinţă. Cine a spus asta? Cred că eu... Îmi daţi voie? Doamna doctor Valsamache. (Prezentând-o pe Muki.) Soţia mea.

FIFI: Luaţi loc, vă rog, luaţi loc... Când aţi venit?

NICHI: Adineauri. Dar nu vă deranjaţi... Mai ales că noi suntem şi grăbiţi. Nu-i aşa, draga mea?

MUKI: Da, dragul meu.

FIFI: Cum, nu locuiţi aici?

NICHI: Ba da, dar acum suntem grăbiţi...

FIFI: Grăbiţi?

NICHI: Foarte, foarte grăbiţi. Nu, iubito?

MUKI: Da, iubitule.

NICHI: Aşa că trebuie neapărat să plecăm.

FIFI: Dar încotro?

NICHI: Fără ţintă. Hai. Muki! Vă rog, nu vă ocupaţi de noi: musafirul e ca peştele, dacă stă prea mult, miroase... Mergem la pescuit, hai, Muki! (*O smulge şi-o târăşte după el.*) Ceau! (*Au ieşit.*)

FIFI (*după o clipă de reflecţie*): Nu ştiam că Nichi e însurat...

BEBE: Nu ştiai?

FIFI: Nu.

BEBE: Şi ce te miri aşa? E-nsurat, a mai fost însurat, va mai fi însurat.. Nimic mai logic şi mai firesc.

FIFI: Posibil.

BEBE: De ce „posibil”? De ce această nuanţă de dubiu? Voi, femeile, sunteţi însăşi întruchiparea îndoielii.

FIFI (*pe zâmbet*): Dimpotrivă: eu am numai certitudini.

TINCA (*a intrat cu faţa de masă şi şerveţele*): Pot să servesc masa?

FIFI: Te rog. Mi-e o foame îngrozitoare. Nu ştiu ce se întâmplă, dar de când sunt aici, am o foame de lup. (în timp ce aranjează tacâmurile pe masă.) De mâine, lucrez la dispensar, ca şi când aş fi încadrată.

BEBE (*necontenita lui ironie*): Felicitările mele.

FIFI: Mie mi-ar fi plăcut mai mult la spital, dar Damian susţine...

BEBE: Citezi din el ca din clasici.

FIFI: Omul are o mare experienţă de viaţă. Spunea şi el: de ce să nu folosesc timpul cit stau aici? Azi dimineaţă trebuia să mergem la „Malul cu duzi”.

BEBE: N-aţi mai fost?

FIFI: Mergem după masă, cu inginerul Călinoiu. Cu ocazia asta, ne oprim şi la fermă.

BEBE (*eternul lui dispreţ*): Şi Călinoiu e drăguţ...

FIFI: Alt gen. Niţel posac, aparent ursuz, dar dacă ajungi să-l cunoşti, extrem de agreabil. Cu foarte mult farmec. Experimentează aici un nou tip de cultura a

porumbului. Din ci te am înţeles, încearcă aclimatizarea... (*Cu un sincer şi explosiv entuziasm*.) Vai, ce bună e ciorba... Să dau drumul la radio. (*A deschis aparatul, încăperea s-a umplut de începutul concertului pentru vioară şi orchestră de Brahms*.) Ştii că au aici o mică orchestră de cameră?

BEBE: Cântă şi Damian?

FIFI: Nu. Pleşa.

BEBE: Asta cine e?

FIFI: Zootehnician. Un tip senzaţional. Doi metri înălţime, o sută două zeci de kilograme, şi cântă Mozart la vioară. divin.

BEBE: Diafan. îmi imaginez.

FIFI: Puiul e fenomenal.

BEBE: Ţineam de mult să-ţi vorbesc, dar ne vedem atât de rar...

FIFI: Nu din vina mea: stai tot timpul in odaie.

BEBE: Circuli ca un factor poştal.

FIFI: Nu mănânci?

BEBE: Mulţumesc.

FIFI: Atunci, o să iau şi porţia dumitale.

BEBE: Te rog.

FIFI (cu gura plină): Da... Şi ce voiai să-mi spui?

BEBE: Că partida noastră se apropie de sfârşit.

FIFI: Adică?

BEBE: „Siciliana” se desfăşoară cum ai prevăzut.

FIFI: Teribil.

BEBE: Ce?

FIFI: Pipota. Spune, te ascult...

BEBE: Deci, ne apropiem de final. A venit Nichi, d-asta s-a deplasat până aici, ca să-mi spună că numirea mea la Bucureşti e asigurată.

FIFI (*necontenit înfometată*): Bravo!

BEBE: A dumitale va urma, deci, automat...

FIFI: Delicios.

BEBE: Ce e „delicios”?

FIFI: Nu pot să-ţi spun.
BEBE: Se apropie, deci, scadenţa. Să introducem acţiunea de divorţ.
FIFI (*s-a oprit din mâncat*): Nu se poate...
BEBE: De ce te miri?
FIFI: De ce graba asta?
BEBE (*cu o sinceră nedumerire*): Te contemplu, domnişoară, şi sunt silit să meditez asupra naturii acestei enigmatice fiinţe, care se numeşte femeia...
FIFI (*candidă*): De ce?
BEBE (*revoltă*): Bine, fată, dar se pare că memoria dumitale e totalmente deficitară. Suferi de amnezie.
FIFI: Ia un papanaş.
BEBE (*contemplând-o*): Ai o pofta de mâncare, de m-ai speriat.
FIFI (*cu gura din nou plină*): Mai departe...
BEBE: Cine a propus să jucăm acest joc?
FIFI: Eu.
BEBE: De ce?
FIFI (*din nou „ocupată”*): Spune dumneata.
BEBE: Din devotament pentru logodnicul dumitale. Exact?
FIFI: Exact.
BEBE: Ei bine, stai aici cu mine de 22 de zile, în care timp nu i-ai pronunţat numele niciodată.
FIFI: De unde ştii?
BEBE: Când, unde?
FIFI: În gând. Crezi că marile declaraţii trebuie să fie neapărat zgomotoase? Uite, îţi fac o confidenţă: îmi plac mult mai mult, sensurile presimţite, pauzele, tăcerile...
BEBE: Cel puţin, ştie în ce loc te afli?
FIFI: Evident.
BEBE: De unde?
FIFI: I-am scris.
BEBE: Pe ce adresă?
FIFI: La Deva.

BEBE: Ce caută la Deva?
FIFI: Campionat de regiune.
BEBE: Şi ce i-ai scris în scrisoare?
FIFI: Tot.
BEBE: Dar ce gândeşte bietul om, ştii?
FIFI: Ce i-am scris.
BEBE: Ei, cum poţi avea naivitatea sau cinismul să-ţi închipui că, trimiţându-i o scrisoare, i-ai alungat toate bănuielile, toate gândurile negre, toate îndoielile? Nu uita că distanţa amplifică dubiile şi deformează judecăţile. La nopţile lui de insomnie, te-ai gândit? La ceasurile lui de amărăciune, de decepţie, poate de disperare, ai meditat? Şi in timpul ăsta, dumneata baţi coclaurile cu Damian. Sunt ros de scrupule, domnişoară, şi de remuşcări.
FIFI: Stai prea mult în casă. Ar trebui să ieşi, dacă nu din interes, din curiozitate, sau ca... terapeutică... Eşti palid. (*Cu o mare şi fierbinte sinceritate*.) Nu ştii ce frumos e!
BEBE: Depinde de gusturi. Dumitale, de exemplu, îţi place.
FIFI: Enorm.
BEBE: Poţi să-mi spui şi mie ce?
FIFI: Cum să-ţi explic? E un univers salubru.
BEBE: Ce oroare: elimină expresia: îmi dă gustul apei de javel şi al formolului.
FIFI: E un univers viu. Iar eu se pare că am simţ clinic: dai mâna cu un om: trăieşte. Dai mâna cu altul, a decedat, numai că el n-a aflat încă. Asta spunea şi Damian...
BEBE: Şi Damian. (A reuşit, în sfârşit, să-l enerveze manifest.) Dar, în definitiv, cum arată Damian ăsta, că am început să fiu curios.
FIFI: Ia un papanaş. (*Vârându-i-l, aproape cu forţa, în gură*.) Fă-mi plăcerea. Aşa e că e bun?
BEBE: Merge.
FIFI: încă unul, te rog.

BEBE: Imposibil.
FIFI: Te rog... aşa... faci progrese.
BEBE (*în timp ce mestecă, revenit la cinismul lui obişnuit*): Lui Damian li plac papanaşii?
FIFI: Mă plictiseşti.
BEBE: Ce să fac, n-am probabil verva lui Damian. Damian are vervă?
FIFI: Îţi imaginezi că a avea vervă înseamnă să debitezi, cu oarecare volubilitate, platitudini?
BEBE: Te-am avertizat, sunt mediocru.
FIFI: N-ai exagerat.
BEBE: Damian străluceşte...
FIFI: Papanaşii se topesc în gură.
BEBE: Nu-l văd bine pe logodnicul dumitale. Stai, nu te-am întrebat niciodată: cum e? Văd că te întuneci...
FIFI: Fiindcă nu reuşeşti să mă amuzi. În definitiv, să te întreb şi eu: te-aştepta cineva la Bucureşti. Ce-a devenit?
BEBE: Cine?
FIFI: Omul care înseamnă toată viaţa dumitale. Ai uitat-o? Unde e?
BEBE: Unde vrei să fie? La Bucureşti.
FIFI: Atunci, m-am liniştit. (*Şi mănâncă iar.*)
BEBE: Ai o foame de recrut...
FIFI: Şi dumneata, o dispoziţie de hepatic.
TINCA (*intrând cu fructele*): A venit un tovarăş după dumneavoastră, doamnă.
FIFI (*consultându-şi ceasornicul*): Damian.
BEBE: Cine?
FIFI: El trebuie să fie, ca să mergem la „Malul cu duzi”.
BEBE: Aaaa, nici aşa. Recunoaşte că povestea începe să devină agasantă. („*Miere*”.) Spune-i, te rog, tovarăşului că tovarăşa doctor şi cu soţul ei dorm... (*Tinca a ieşit.*)
FIFI: Ce înseamnă asta?
BEBE: Şi dacă nu înţelege, îl trăsnesc de nu se vede...
TINCA (*reintrând, profund liniştită*): Zice că dacă nu-i dau

drumul, sparge uşa.
FIFI: Nu e Damian.
BEBE: Dă-i drumul! (*Şi-a făcut apariţia atletică, statuară, Tiberiu Cezar Sicoşan, campionul de şah al Ardealului*.)
FIFI: Tibi!
TIBERIU: Ei, da: eu.
FIFI (*surpriză şi entuziasm*): Nemaipomenit, cum ai ajuns aici?
TIBERIU: Lasă, fătucă, stăm noi de vorbă.
FIFI: Staţi să vă prezint.
TIBERIU: Mulţam frumos, pot s-o fac şi singur: Tiberiu Cezar Sicoşan.
BEBE: Campion al Ardealului.
TIBERIU (*glas de mormânt*): Fost! Fătuca mi-o mâncat şampionatul.
FIFI: Nu se poate, Tibi...
TIBERIU: Ba vezi că se poate.
BEBE (*nu scapă ocazia să vâre o şopârlă*): Nici nu mă mir: şahul cere o minte limpede şi odihnită.
TIBERIU: Asta e.
FIFI: Şi ai pierdut?
TIBERIU (*funerar*): Pierdut.
FIFI: Ce importanţă are? Nu e ultimul campionat... În schimb, vei fi fericit.
TIBERIU: Ba nu vezi! Fericit că-mi vine să beau cucută.
FIFI: Tiberiu!
TIBERIU: Dar ce-ei fi viind tu, să zburd ca iedul că te-ai măritat? Fii martor, domnule — că tovarăşe nu pot să-ţi spun —, eu sunt în şampionat şi mă bat ca un leu...
BEBE: Unde?
TIBERIU: Tot Ardealul: Arad, Mediaş, Alba, Sebeş...
BEBE: Şi Sebeş?
TIBERIU: Şi.
BEBE: Rezultatul?
TIBERIU: Nouă maturi, opt remize şi o înfrângere.
BEBE: Şi-o înfrângere, cum asta?

TIBERIU (*fatalitate blestemată*): Am dat dama.
BEBE („*expert*”): Rău: dama nu se dă niciodată.
TIBERIU: Sfânt: dai calul.
BEBE: ...dai maşina, dai tot, da’ nu dai dama.
TIBERIU: Mi-am pierdut minţile. Şi-acum, îmi cere să fiu fericit.
BEBE (*către Fifi*): Nu ştie „Siciliana”.
TIBERIU: Ba nu, că atunci când m-o răpus, „Siciliana” am jucat.
BEBE: Ce variantă?
TIBERIU: „Dragonul”. N-o mai joc, câtu-i hăul şi vilagul. (*Definitiv.*) Indiana veche. (*Focul inimii.*) Cum s-a putut întâmpla?
FIFI (*senină*): Ce?
TIBERIU: Poftim, mă întreabă pe mine! De ce? De ce te-ai măritat?
FIFI: N-ai primit scrisoarea?
TIBERIU: Ba da.
FIFI: Şi n-ai înţeles?
BEBE (*către Fifi*): Vezi? (*Lui Tiberiu*) Domnule — că tovarăşe nu poţi să-mi spui — habar n-ai până unde poate să meargă inconştienţa femeilor. (*Către Fifi*) Spuneai că i-ai explicat Poftim! Dar la nopţile lui nedormite, te-ai gândit? La şampionatul lui ratat ai meditat?
FIFI: Dar ţi-am explicat, Tibi: nu m-am măritat, m-am căsătorit.
TIBEHIU: Adevărat?
FIFI (*argument suprem*): Întreabă-l şi pe dumnealui.
TIBERIU: Şi-a fost de acord?
BEBE: Pentru fericirea dumitale.
FIFI: Nu numai a ta, Tibi, şi a lui
TIBERIU: Atunci, ce-i scris in scrisoare e sfânt?
FIFI: Sigur, Tibi, sigur.
TIBERIU (*după o clipă de cumpănă*): Şi dumnealui n-a avut nimic Împotrivă? E destul de curios, dar în sfârşit, dacă aşa stau lucrurile... Tovarăşe — că domnule nu

pot să-ţi spun —, iartă-mă, te-am judecat greşit, îmi fac autocritica, recunosc, e un gest excepţional.

FIFI: Da' nu-i nimic excepţional, Tibi.

TIBERIU: Poate că am exagerat când am spus „excepţional", în orice caz: deosebit. Tovarăşe, dă-mi voie să-ţi dau acolada.

BEBE: Şi să bem bruderschaft. (*Beau amândoi.*) Servus te.

TIBERIU: Reţiproca!

FIFI: Şi să mănânci ceva.

TIBERIU: Se poate, că de 1a înfrângere, numa' într-un post negru o duc.

BEBE: Stai. Nu şezi bine acolo, aici în locul meu. E de fapt locul dumitale. Aşa. Iar mie, îmi daţi voie să mă retrag... înţeleg, sunt de prisos, abia aşteptaţi să rămâneţi singuri. (*Ocrotindu-i, aproape patern.*) Vă invidiez... vă invidiez... (*A ieşit*).

TIBERIU (*despre Bebe, bineînţeles*): Înger din raiul lui Dumnezeu, drăguţul. Ah. fătucă, nu poţi să-ţi închipui chinurile mele.

FIFI: Nu-nţeleg. Tibi: scrisoarea mea e foarte limpede, foarte explicită.

TIBERIU: Tu crezi că eu vedeam explicaţii? Eu te vedeam pe tine.

FIFI: Foarte bine.

TIBERIU: Da, dar lângă el. Nopţi întregi, numai imaginea asta o aveam înainte: tu, nudă, şi el...

FIFI: Tibi, mă insulţi.

TIBERIU: Într-o noapte am avut un vis groaznic. Se făcea că veneai către mine în rochie albă de mireasă şi-mi ziceai: „Tiberiu Cezar Sicoşan joci şah ca o cizmă". Şi el, care era cu tine, în haine de mire, râdea şi zicea: „Tiberiu Cezar Sicoşan, eşti o mazetă". Şi tu dădeai din cap şi ziceai...

FIFI: Uită, Tibi, uită.

TIBERIU: Am o rană sângerândă în inimă.

FIFI: Timpul vindecă toate.

TIBERIU: A doua zi am jucat la Sebeş, şi m-o răpus.
FIFI: Cum s-a întâmplat, Tibi?
TIBERIU: M-am aşezat la tablă, a pornit ceasul să bată, da’ eu numai asta auzeam: „…joci ca o cizmă”. „Eşti o mazetă”. (*Catastrofă*.) Şi am dat dama.
FIFI: Ei, nu-i nimic. Acum avem înaintea noastră altă perspectivă, altă viaţă.
TIBERIU: Ne instalăm la Bucureşti?
FIFI (uşoară ezitare): Da… cred că da.
TIBERIU: Ce înseamnă „cred”?
FIFI: Adică, sigur… După divorţ.
TIBERIU: Care divorţ? A, da, după divorţ. Asta-i altă rană sângerândă: iau de soaţă o femeie divorţată!
FIFI: In acte.
TIBERIU: In acte, în acte, dar vezi că la arhivă documentul rămâne. Cum zice şi adagiul: „scripta manent”…
FIFI: Iar începi? Te supără o hârtie?
TIBERIU: Asta nu-i o hârtie. Asta-i ca o diplomă cu peceţi. Nu te-nţeleg. Şi nici pe el.
FIFI: De ce?
TIBERIU: Socoate şi tu: stai cu o mândreţe de fată…
FIFI: Tibi, iar mă insulţi.
TIBERIU: Nu, că eu nu vorbesc de tine, de el. Dracu-l înţelege?!
FIFI: Cine ştie, poate că nu-i plac.
TIBERIU (*fulgerat în amorul lui propriu*): Da’ mă rog frumos: cine-i el, să nu-i placi? Te plac eu, care-am răpus tot Ardealul — afară de Sebeş, şi nu-i placi lui? Da’ ce-i, mă rog frumos, el: feciorul Măriei Tereza? Prinţul de la Sarajevo? Că mă duc să-l întreb.
FIFI: Stai, Tiberiu. Gândeşte-te: poate că are pe altcineva.
TIBERIU: Pe cine?
FIFI: Îl priveşte. „Fiecare cu belelele lui”, vorba lui Damian
TIBERIU: Dar ăsta cine mai e?
FIFI: Preşedintele Sfatului de aici.
TIBERIU: Şi tu, ce treabă ai cu el?

FIFI: Suntem prieteni.
TIBERIU: Tu şi Damian...
FIFI: Un om fermecător... Şi astăzi după masă ne ducem la „Malul cu duzi”.
TIBERIU: Ce să caţi acolo?
FIFI: E un lac sărat. Şi Damian are intenţia să organizeze, la început, experimental, un preventoriu antireumatismal. Pentru asta trebuie mai întâi prelungită şoseaua.
TIBERIU: Ce şosea?
FIFI: Am fost alaltăieri şi-am văzut-o.
TIBERIU: Cu cine-ai fost?
FIFI: Cu Damian. Mai sunt unsprezece kilometri. Se face racordul la Cazanele şi se prelungeşte prin comună. La anul, trece pe aici. Asta spunea şi Călinoiu.
TIBERIU: Care Călinoiu?
FIFI: Inginerul.
TIBERIU: Ce inginer?
FIFI: Lucrează la orezărie... După
masă merge cu noi.
TIBERIU: Călinoiu?
FIFI: Şi Pleşa. A, o să ţi-l prezint şi ţie pe Pleşa. Un tip nemaipomenit.
TIBERIU (*nedumerire şi furie abia stăpânită*): Şi dumnealui închide ochii, ori doarme de-a binelea...
FIFI: Cine?
TIBERIU: Mă rog frumos: soţul.
FIFI: Tibi...
TIBERIU: Şi dumnealui nu are nimic împotrivă. Ii umblă soaţa cu toţi inginerii, şi el tace ca mutul. Mă rog frumos, dacă aşa-i dictează morala...
FIFI: Tiberiu, potoleşte-te: o să audă.
TIBERIU: Eu de ce vorbesc? Pentru ca cine are urechi de auzit, să audă. Dacă aşa îi dictează lui conştiinţa, îl priveşte. Dar la mine s-a gândit?
FIFI: La tine?

TIBERIU: Sigur. Cu Tiberiu Sicoşan nu merge aşa, noi nu suntem învăţaţi cu abţibilduri. Una-i ce vorbim prin şedinţe, mă rog frumos: egalitate. dar acasă, soaţa să fie soaţă. Auzi dumneata: prieteni. Prieten

să-ţi fie unul singur: soţul, că d-aia ţi-i bărbat.

FIFI: Tibi, mă insulţi pentru a nu ştiu câta oară.. Şi vorbeşti de nişte oameni pe care nici nu-i cunoşti.

TIBERIU: Nici nu vreau...

FIFI: Nişte oameni admirabili. (*În aceeaşi clipă, intră „bine dispuşi”, dar nu mai mult decât obligă expresia, Nichi şi Muki*.)

NICHI (*arătând sacoşa*): Ia priviţi ce peşte afumat am pescuit la cooperativă. (*Cântă*.) Marina, Marina, Marina...

FIFI (*ca să amendeze efectul dezastruos, precipitat*): Daţi-mi voie să vă prezint pe logodnicul meu: Tiberiu Cezar Sicoşan.

NICHI (*îi strânge mina şi întinde mina în aer, ca şi când ar voi s-o mai strângă şi altora*): Dar ăilalţi unde sunt?

FIFI: Care?

NICHI: Parcă vorbeai de mai mulţi... Dumneaei e Muki. Cea mai dulce fată de pe lume. (*Explicându-i lui Tiberiu*.) Logodnica soţului logodnicei dumitale.

MUKI (*alarmată de gafă*): Nichi!

NICHI (*o drege*): Exact: soţia mea. (*Şi cântă*.) Marina, Marina, Marina!

TIBERIU (*monumentul demnităţii*): Domnule — că tovarăş nu pot să-ţi spun...

NICHI (*care i-a simţit accentul*): Şi de ce, mă rog frumos?

TIBERIU: Ţinuta morală în care te prezinţi in faţa logodnicei mele...

NICHI: Aud?

TIBERIU: Şi eu în calitatea mea...

NICHI: (*către Fifi*): Asta-i şahistul? FIFI: Da.

NICHI (*lui Tiberiu*): Păi bine, suflete, de ce nu spui? Vin să te pup, eşti dulce...

TIBERIU: Domnule...
NICHI: Nu se poate: trebuie să te ţuc.
TIBERIU: Domnule, isprăveşte.
NICHI: Dacă nu te ţuc, mor.
TIBERIU: Şi isprăveşte cu această comportare.
NICHI: Ei, cum e comportarea?
TIBERIU: Privată de respect şi destrăbălată.
NICHI: Destrăbălată? Destrăbălată, ai spus? Tu auzi. Muki?
MUKI (*ceasul mângâierilor*): Nichi!
NICHI: Muki!
MUKI: Nichi!
TIBERIU: Şi-adaug: nu numai privată de respect şi destrăbălată, dar şi reprobabilă.
NICHI: Şi asta mi-o spui faţă de soţia mea... Ascultă, mă, dinastie romană...
TIBERIU: Domnule...
NICHI: Ascultă Vespasianus...
TIBERIU: Nu mă cheamă Vespasianus! (*Către Fifi*) Expediază-l pe insolent, că altfel...
NICHI: Tu ştii din ce pricină a căzut Imperiul Roman?
FIFI: Isprăveşte, Nichi, te implor.
NICHI: Să-mi spună din ce cauză a căzut Imperiul Roman... Nu ştie. Alea jacta est: îi ard două perechi de palme împăratului, să ştiu de bine că ajung în groapa cu lei.
MUKI: Nichi!
NICHI: Muki! Mă rog frumos, dacă nu vrei tu, mă abţin. (*Lui Tiberiu*) Dar să ştii că în principiu ţi le-am dat. Hai, Muki. (*O sărută*.) Marina, Marina, Marina! (*Şi urcă îmbrăţişaţi scara*.)
TIBERIU: Vezi unde-ai ajuns?
FIFI: Termină, Tiberiu, orice răbdare are o limită. Nu te mai recunosc.
TIBERIU: Eu nu m-am schimbat. In schimb... tu... Caut şi

nu găsesc cuvântul. Stai că l-am găsit: descompunere.
BEBE (*intrând*): Am o vagă impresie, după glasul dumneavoastră bine timbrat, că aveţi oarecare nemulţumiri.
TIBERIU: „Nemulţumiri”? Domnule...
BEBE: Iar?
TIBERIU: Domnule...
BEBE: ...că tovarăşe nu poţi să-mi spui, ştiu...
TIBERIU: Te-aş ruga, totuşi, unele lămuriri.
BEBE: Din nou?
TIBERIU: V-aţi îngăduit, domnule dragă, să luaţi în custodie o fătucă...
BEBE: „O fătucă”, nu cunosc termenul! Îl resping.
TIBERIU: Şi o găsesc scufundată, sub ochii dumitale, în cea mai adâncă mocirlă... Damian, Călinoiu... Pleşa... O întreagă listă de ingineri şi zootehnişti, care o plimbă şi o poartă câtu-i ziua de mare.
BEBE: Şi seara.
TIBERIU: Şi seara?
BEBE: Sunt de partea dumitale, ai perfectă dreptate. Condamn această atitudine, domnişoară, o veştejesc!
TIBERIU: Dar să privim mai adânc: dumneata ce-ai făcut în timpul ăsta, tovarăşe?
FIFI: Termină, Tibi, eşti ridicol.
TIBERIU: Îţi dai seama, domnule dragă, că porţi o răspundere gravă?
BEBE: Îmi dau.
TIBERIU: Nu vezi destul de adânc, nu mergi la rădăcină.
BEBE: Acum, eu nu vreau să mă apăr, sau să-mi uşurez sarcina, ţin numai să amintesc că nici unul din cei citaţi nu este prietenul meu...
TIBERIU: Ocoleşti problema, ca să te absolvi. Dar domnul, domnul care locuieşte sus, al cui prieten e?
BEBE: La cine se referă?
FIFI: La Nichi.
BEBE: Domnule — că tovarăşe nu pot să-ţi spun —, Nichi

e într-adevăr prietenul meu.

TIBERIU: Apoi, dacă-i prietenul dumitale, învaţă-l să se poarte în lume, că nu-i în junglă. Dacă vrea să-şi sărute soţia, s-o sărute acasă, nu în public.

BEBE: Să sărute? Cine să sărute?

FIFI: Nichi cu nev astă-sa. Nu vezi, Tibi, că eşti stupid?

TIBERIU: Stupid? Eu stupid?

BEBE (*către Fifi*): Lasă-l că nu e stupid... îşi săruta Nichi soţia?

FIFI: N-are dreptul s-o facă?

TIBERIU: Aici, domnule dragă, in ochii mei…

BEBE: Nu se poate!

TIBERIU: Ba se poate. Uite că se poate. Şi n-am dreptu' să spun?...

BEBE: Ai! (*Strigând*.) Nichi! Atunci, se schimbă lucrurile... Nichi!... Vă înţeleg indignarea. Nichi! (*Nichi a coborât însoţit de Muki*.) E adevărat ce susţine dumnealui?

NICHI: Cine? Vespasianus?

TIBERIU: Fără invective, domnule!

NICHI: Împăratul spune multe.

BEBE: E-adevărat că ai sărutat-o pe soţia dumitale?...

FIFI: Ce importanţă are? Fii om de înţeles, Bebe.

BEBE: Dumneata nu te amesteca... Axe dreptate tovarăşul. Dumneata, vezi-ţi de Damian, Călinoiu şi ceilalţi...

TIBERIU: ...ejusdem farinae...

BEBE: Răspunde, Nichi: e adevărat că ţi-ai sărutat nevasta aici, în ochii lumii?

NICHI (*lui Tiberiu*): Bine mă, Nerone, de ce bagi pile?

BEBE: N-o spune numai dumnealui, te-a văzut şi Fifi.

NICHI: M-ai văzut şi dumneata?

FIFI (*constrânsă*): Da, sigur.

NICHI: Atunci, se poate.

BEBE: Asta-i tot ce ai să-mi spui?

MUKI: Lasă-l, Nichi: ce, ai să te apuci să-i dai socoteală?

NICHI: Are dreptate. Ce, o să dau soco...

BEBE: Nikaloe, ai încurcat-o. (*Şi două palme detună pe obrajii lui Nichi*.)
MUKI (*ceasul crimei*): Bebe!
BEBE: Nici un Bebe!
MUKI (*ceasul condoleanţelor*): Nichi!
NICHI: Muki!
MUKI: Nichi! (*Către Bebe*) Monstrule!
TIBERIU: Fără invective!
FIFI: Potoliţi-vă...
BEBE: Şi astea două palme sunt numai începutul.
TIBERIU: Nu-i o metodă justă, mă opun.
NICHI: Taci, Caligula!
MUKI: La ce oră avem tren?
NICHI: Mâine dimineaţă.
MUKI (*lui Nichi*): Hai. (*Şi urcă amândoi scara. Pauză*.)
TIBERIU: Revin deci. V-am încredinţat..
BEBE: O „fătucă”, am auzit. Nu crezi totuşi că exagerezi?
TIBERIU (*după o scurtă clipă de gândire*): Nu.
BEBE: Şi că abuzezi de nervii mei? Să restabilim o situaţie: mi-ai încredinţat mie vreodată ceva? (*Către Fifi*) Dumneata confirmi?
FIFI: E îngrozitor.
BEBE: Ce e îngrozitor?
FIFI: Totul: prin indecenţă.
TIBERIU: Or, fătuca..
BEBE: Suprimă, domnule, termenul sau nu te mai urmăresc.
TIBERIU: Eşti obligat să mă urmăreşti.
BEBE: Dimpotrivă: dacă fac o analiză cât de cât temeinică, dumneata nici nu te afli în această cameră.
TIBERIU: Cum?
BEBE: Eşti o ficţiune.
TIBERIU: Tu auzi?
BEBE: La data când eu am cunoscut-o pe domnişoara, dumneata nici nu existai: erai cel mult o ipoteză.
TIBERIU: Eu „ipoteză”?

BEBE: O prezumţie, ăsta-i cuvântul: o simplă prezumţie. Te-ai întors..
TIBERIU: Din bătălie.
BEBE: Nici măcar învingător. învins. Găseşti la întoarcerea du mi tale din cruciadă, dintr-un război pierdut, toate bunurile intacte. Şi in loc să-mi fii recunoscător... E limpede: nu-mi rămâne decât să te sancţionez. Te reduc la situaţia dumitale iniţială: nu te cunosc!
TIBERIU: Pe mine?
BEBE: Nu te aud!
TIBERIU: Domnule...
BEBE: Inutil: până adineauri te-am ignorat, acum te contest!
FIFI: Vezi ce-ai făcut, Tibi?
TIBERIU: Tu, cea căzută în fundul prăpastiei. să taci.
BEBE: Te infirm, te abhor, te reneg! Şi vă mai aduc la cunoştinţă ultima mea decizie: din această clipă preiau puterea.
TIBERIU: Şi ce putere, mă rog frumos?
BEBE (*imperial, magnific*): De soţ.
FIFI: Dă-mi voie, Bebe...
BEBE: De prisos.
TIBERIU: Vezi unde-ai ajuns, fătucă?
BEBE: Comunică, te rog, acestui domn că, dacă mai Întrebuinţează o singură dată acest termen care-mi jigneşte timpanul, urmează şi alte sancţiuni.
TIBERIU: Înnebunesc, fătucă!
BEBE: Perfect. (*Scoţând din portofel un act şi arătându-i-l lui Tiberiu*.) Vezi această hârtie? Ştii ce reprezintă?
TIBERIU: Certificatul de căsătorie...
BEBE: Răspunsul este exact: cincizeci de puncte! Acest certificat a avut până acum o existenţă iluzorie: un petec de hârtie. Din această noapte îl traduc în viaţă.
TIBERIU: Mă spânzur!
BEBE: Ne va purta noroc: rămâne frânghia!
TIBERIU: Nu vă fac această plăcere: mă răzbun: vă ucid!

BEBE: Se poate, dar mâine: la noapte uşile vor fi încuiate.
TIBERIU: Eşti cinic!
BEBE: Sunt practic. Şi-acum un sfat: sunt informat că în fundul grădinii e o fântână cu amoraşi. (*Lui Tiberiu*) Scoţi o ciutură de apă şi ţi-o verşi în cap.
TIBERIU (*către Fifi*): Ai auzit?
FIFI: Du-te, Tiberiu, te implor.
TIBERIU (*strict informativ*): În fund, aţi spus?
BEBE: În fund.
TIBERIU: Mulţumesc! Dacă nu mă întorc intr-un sfert de ceas. să ştiţi că m-am zvârlit în fântână. (*A ieşit. Pauză*.)
BEBE: Bravo, domnişoară, bravo!
FIFI: Pentru ce?
BEBE: Pentru logodnicul dumitale.
FIFI: Lasă-l în pace.
BEBE: E „solemn”.
FIFI: Eşti îngrozitor.
BEBE: E „grav”.
FIFI: Eşti insuportabil.
BEBE: E „moral”.
FIFI: Eşti odios.
BEBE: Mă-ntreb ce te-a putut atrage la el?
FIFI: E cinstit.
BEBE: N-avem probabil aceeaşi reprezentare a cinstei.
FIFI: Probabil.
BEBE: Şi întrebuinţam dicţionare diferite.
FIFI: Asta, sigur. Ce râu îmi pare... Ce rău îmi pare. (*Îşi muşcă, aproape copilăreşte, batista*.) Nu mai pot... Am senzaţia că mă scald în gumă arabică.
BEBE: Lasă, nu-ţi mai muşca batista: probabil că de aceea eşti atrăgătoare şi dulce.
FIFI: Prefer să mă scald în pârâul de la Cazanele, apa nu trece de genunchi, e însă rece şi limpede.
BEBE: Ce viziune pastorală! Mă emoţionezi...
FIFI (*îndărătnicindu-se*): Şi nu mai vreau.

BEBE: Spui „nu mai vreau” ca şi când ai spune „vreau acasă”.
FIFI: Mi-am visat altceva... Mi-e dor de liniştea mea, împăcată, de vacanţă...
BEBE: ...de o vacanţă petrecută în casa bunicilor, în odăi cu pardoseaua cernită, printre mobile mirosind a gutui şi a levănţică. Ai să-ţi rupi batista.
FIFI: Dumneata nu poţi să înţelegi şi nu mai ţin să-ţi explic. Acum nu doresc decât nu singur lucru, să divorţez. Să divorţez imediat.
BEBE: N-am terminat „Siciliana”.
FIFI: Spuneai că ţi-a ieşit numirea.
BEBE: Numai a mea. Nu pot să mă declar mulţumit. Ar însemna că ai jucat jocul numai pentru mine. Ar urma să fiu singurul care câştigă.
FIFI: E atât de bine să ştii să pierzi...
BEBE: Să-ţi rămân deci recunoscător? N-o pot îngădui.
FIFI: Eşti făcut numai din orgolii.
BEBE: Care om nu le are? Şi dacă e cineva, îi rămâne vanitatea de a nu avea vanităţi. O, suprema trufie a... „modeştilor”. Stai, că ai uitat un lucru: mai e cineva.
FIFI: Cine?
BEBE: El. Nu pot să-l abandonez. Am început „Siciliana” şi pentru el. Nu-l pot trăda.
FIFI: Te detest şi-ţi voi arăta că divorţez.
BEBE: Când?
FIFI: Mâine.
BEBE: Mă-ndoiesc. Nu se poate.
FIFI: Vrei să-ţi arăt că se poate? (*Strigând.*) Nichi! Nichi! Nichi!
BEBE: Şi ştii de ce nu se poate?
Fiindcă nu o doreşti. (*A coborât Nichi, însoţit de Muki.*)
FIFI: Spune-mi, Nichi: în cât timp pot să divorţez? (*A intrat Tiberiu.*)
BEBE: Ţine seama însă că eu mă opun. Că nu sunt de acord.

TIBERIU: Trebuie să fii!
NICHI: Taci, Vespasianus!
TIBERIU: Nu ştiu ce mă opreşte să nu te omor...
MUKI (*la mijloc*): Să nu te atingi de el, că-ţi scot ochii...

(*În mijlocul vacarmului general, intra Tinca*.)

TINCA (*anunţând calm*): Tovarăşul Damian. (*Încremenire generală şi reculegere urgentă. Fulgerător, toţi — cu o singură excepţie: Fifi — îşi caută poziţii convenabile, pentru salvarea aparenţelor. Muki a căzut într-un scaun şi începe să răsfoiască o revistă ilustrată*.)
BEBE (*către Tinca*): Stai. (*Îşi caută o poziţie imperturbabilă, într-un fotoliu pe braţele căruia pianotează absent. Nichi a deschis repede pianul şi, completând atmosfera pastorală. atacă delicat o nocturnă de Chopin*.) Spune-i să intre.
TINCA: Cine?
BEBE: Cum, cine? Tovarăşul Damian.
TINCA: Păi, de unde?
NICHI: N-ai spus c-a venit?
TINCA: Nu... N-aţi înţeles. (*Lui Bebe*) V-a trimis telegrama asta... Spune că a venit la Sfat, pe numele dumneavoastră. (*Îi dă telegrama şi iese. Bebe deschide telegrama*.)
NICHI: Ei, ce-ai rămas aşa? Ce e?
BEBE (*citind*): „Sosim diseară, cu acceleratul, mama, tata şi Anton.” (*O clipă de stupoare*.)
NICHI: Suntem în aer!
FIFI: Când soseşte acceleratul?
TIBERIU: La unsprezece şi patruzeci.
NICHI: Suntem copiii morţii!
MUKI (*ingenuă*): De ce?
NICHI: Vin bătrânii şi găsesc aici tot circul: maimuţe electrice şi copii de sârmă. (*Rezolut, strategic*.) Răspândirea!

MUKI: Unde?
NICHI: Oriunde! Camuflarea.
BEBE (*către Fifi*): În sat nu se poate?
FIFI: Ce explicaţie să dai?
NICHI: Şi până mâine dimineaţă, nici un tren. (*Decizie fără apel.*) Camuflare la locul crimei! Câte odăi avem?
FIFI: Patru: două sus, două jos.
NICHI: Atunci, să împărţim efectivul: nea Anton sus, camera din stânga; soţii Valsamache-senior, tot sus, camera din dreapta, cu vederea în parc. Perfect... Noii căsătoriţi, o cameră...
TIBERIU: Domnule..
NICHI: Împărate, n-ai cuvântul!
BEBE: Şi dumnealor doi (*arătând pe Muki şi Nichi*), cealaltă...
MUKI (*ceasul căinţelor*): Bebe!
BEBE (*n-a auzit*): În definitiv, cel ce locuieşte aici cu drepturi legale, sunt eu. Deci, eu hotărăsc. Dumnealor doi, cealaltă odaie.
NICHI: A rămas împăratul de căruţă. O luăm din nou. Soţii Valsamache, — bătrânii —, o cameră: cea în care stă Fifi.
FIFI: „Ietacul roşu”, ai şi nimerit-o.
NICHI: Da? ce, soţii Valsamache n-au dreptul să doarmă şi ei măcar o noapte în iatacul cu draperii şi tapet de mătase? Dar, în sfârşit, dacă găseşti că nu e potrivit, mă rog, revin, schimbăm dispozitivul şi-o luăm din nou. Nea Anton, sus în camera din dreapta. Soţii Valsamache-senior, în stânga...
BEBE (*arătându-i din nou, cu un deget de sentinţă, pe Nichi şi Muki*): Dumnealor doi, jos, în camera mea.
NICHI: Iar camera în care stă Fifi o împărţim In raport cu drepturile legitime.
FIFI: Adică?
NICHI: Titulară, Fifi. (*Consultându-şi ceasornicul.*) De la această oră, până la unsprezece fix: împăratul, în ca-

litatea lui de logodnic. Vine de la drum, e obosit, are dreptul să se odihnească. Iar de la unsprezece înainte, dumnealui (*desemnându-l pe Bebe*) în calitatea lui de soţ legal.

TIBERIU: Domnule...

NICHI: In această formulă, aparenţele sunt salvate şi nici legea nu e călcată. Împărate, n-am ce să-ţi fac, dura lex, sed lex!

CORTINA

ACTUL III

„Iatacul roşu” de odinioară, tapisat cu mătase, în care Fifi a adus o mie din nimicurile ei de fată şi o întreagă menajerie de păpuşi, căţei, urşi şi maimuţe de pâslă şi catifea, care atinse încep să behăie, să ragă, să mugească şi să umple odaia cu sunetele familiare unui magazin de jucării. O pendulă-jucărie, cu lanţ şi cuc, care merge totuşi. În afara lucrurilor aduse de Fifi, mobilierul obişnuit al iatacului, un divan cu măsuţă joasă şi lampă de noapte, un birou-secretar şi o masă lângă fereastra larg deschisă, prin care se văd cerul vast şi un alt unghi al aleii cu plopi. La măsuţa de lângă fereastră, adâncit în descifrarea unei partide de şah, Tiberiu. Fifi, în halat, pe divan. Pe blana de lup de la picioarele divanului, turceşte, Nichi.

NICHI (*sincer deprimat, cu toate încercările lui, vizibil infructuoase, de „a brava*”): Iată-mă ajuns în situaţia unui erou din dramele ibssiniene.

FIFI: Ce tot spui, Nikaloe...

NICHI: Am pierdut o prietenie la care ţineam, şi m-am ales cu alta pe care n-am dorit-o.

FIFI: Acum nu-ţi mai face probleme, n-are rost.

NICHI: Nu regret greşeala, ci faptul că nu are justificare. (*Sincer plictisit*.) Crimă gratuită.

FIFI: Nikaloe, devii sinistru.

NICHI (*s-a ridicat*): E pentru prima oară în viata mea când îmi vine să mă iau la palme..

FIFI: Du-te şi te plimbă.
NICHI (*îndreptându-se spre uşă*): Mă duc în neant...
FIFI: Interesează-te, la ce oră soseşte trenul.
NICHI: Aoleu, aşa e! Mă duc până la gară. Ceau! (*A ieşit.*)
TIBERIU (*fără să ridice ochii de pe tabla de şah*): Nu-nţeleg nimic din ce spune.
FIFI: E amărât.
TIBERIU: De ce?
FIFI: Povestea cu Muki.
TIBERIU (*după o pauză, în care a mutat o piesă*): Care poveste cu Muki?
FIFI: Cu Bebe.
TIBERIU: Care „cu Bebe”?
FIFI: Vai, Tibi, când ai să pricepi şi tu un lucru de la prima vedere? Povestea cu sărutatul.
TIBERIU: Şi ce-i dacă a sărutat-o? N-are omul dreptul să-şi sărute nevasta? Numai nu în public.
FIFI: Da. Dar Muki cine e?
TIBERIU (*icoana nevinovăţiei*): Cine să fie? O fătucă, ia...
FIFI (*a obosit*): Aşa e, Tibi, ai dreptate. Dar tu ce faci acolo?
TIBERIU (*a ridicat în sfârşit capul din tablă*): Nu pot înţelege în ruptul capului cum a fost de-am dat dama. Fiindcă, vezi tu, fătucă, eu am jucat tura pe D 4. E limpede?
FIFI (*imensă oboseală*): Da, Tibi.
TIBERIU: Albul răspunde cu nebunul la G 8. Mut eu pionul din G 6, mută el tura... Urmăreşti?
FIFI: Urmăresc... Dar vreau să te întreb ceva.
TIBERIU (*iar cu privirile în tablă*): Întreabă.
FIFI: Când ai primit scrisoarea mea. te-a supărat rău?
TIBERIU: Foarte.
FIFI: De ce, Tibi?
TIBERIU: Că ziceam... o clipă... N-am mutat tura: regele.
FIFI: Bine. Tibi, dar eu altceva te-am întrebat.
TIBERIU (*din nou în tablă*): Nu ţi-am răspuns?

FIFI: Nu.
TIBERIU: Da’ ce ai întrebat?
FIFI: De ce te-a durut?
TIBERIU: Păi, cum să nu mă doară? Să mi se întâmple mie aşa ceva! Altora, mai înţeleg. Dar mie, cum?
FIFI: Dar că m-ai pierdut...
TIBERIU: Ce-ai spus?
FIFI: Că m-ai pierdut, Tibi...
TIBERIU: Vezi, asta e: şi-am trecut nebunul din D 8 în E 6.
FIFI: Nu vrei să laşi o clipă jocul?
TIBERIU: O ţâră, şi mântui.
FIFI: Dar tu, când ai aflat că a intervenit altcineva în viaţa mea, nu ţi-ai pus întrebarea, dacă n-a fost şi din vina ta?
TIBERIU (*prompt*): Nu.
FIFI: De ce, Tibi?
TIBERIU: Fiindcă eu te-am respectat... N-a fost nici nebunul, tot pionul a fost.
FIFI: Ce-nseamnă că m-ai respectat?
TIBERIU: Bărbatul e dator femeii, credinţă, fidelitate şi sprijin.
FIFI: Şi dragoste, nu?
TIBERIU: Şi dragoste, sigur. (*A măturat piesele de pe tabla-masă de şah*.) Nu pricep, şi basta! (*Scurtă pauză*.)
FIFI: M-am gândit în ultima vreme la multe...
TIBERIU: Spune-mi şi mie. Femeia şi bărbatul trebuie să-şi împărtăşească toate gândurile..
FIFI: Vezi, Tibi, se petrec în jurul nostru atâtea fapte.
TIBERIU: Unde?
FIFI: Unde te uiţi. Au loc atâtea schimbări... Sunt aici numai de două săptămâni... Mă uit în dreapta, mă uit în stânga... mă uit la oameni. Au învăţat să se îmbrace mai bine... să mănânce mai consistent. Să-şi caute sănătatea. Să asculte muzică. Să se odihnească. Tu nu crezi că omul trebuie să şi iubească mai frumos?
TIBERIU: Ba da, fătucă.

FIFI: Tu ce crezi prin „iubire frumoasă'*, Tibi?
TIBERIU: Morală.
FIFI: Morală, evident, dar tu ce înţelegi prin „morală”? Dacă doi oameni se plictisesc de moarte, daca n-au ce să-şi comunice, dacă n-au avut niciodată ce să-şi spună, crezi că „iubirea** lor e morală? Dacă doi oameni târăsc după ei ghiulelele unei vieţi de obişnuinţă, încărcată de toate prejudecăţile, oboselile, sau maniile, crezi că „iubirea” lor e morală, Tibi?
TIBERIU: Nu pricep.
FIFI: Dacă doi oameni se Îngăduie, se suportă, şi asta cu dificultăţi şi eforturi, crezi că „iubirea” lor e morală? Câţi ani ai tu, Tibi?
TIBERIU: Douăzeci şi şase.
FIFI: Şi eu?
TIBERIU: Douăzeci şi trei.
FIFI: Câţi ani o să ai tu Tibi, în anul două mii?
TIBERIU: Păi. ştiu eu...
FIFI: Socoteşte.
TIBERIU: Şaizeci şi şase.
FIFI: Şi eu?
TIBERIU: Şaizeci şi trei.
FIFI: Înseamnă că avem toate şansele să trăim în anul două mii. Înţelegi ce vreau să spun, Tibi?
TIBERIU (*n-a priceput nimic*): Încep să înţeleg...
FIFI: Anul două mii nu poate să lipsească din clipa noastră de astăzi. A şi început să fie prezent cu tot ce vezi fermecător şi plin de nobleţe în jurul tău. Şi în anul două mii se vor iubi oamenii Şi atunci se vor dori şi aştepta. Şi atunci inima va bate la deschiderea unei scrisori pe care cineva a aşternut: „21 iunie 2000, dragul meu”... sau: „21 iunie 2000. iubita mea”... La ce te gândeşti?
TIBERIU: Te ascult.
FIFI: Eu m-am născut la Piteşti. Până acum zece ani încă, Piteşti-Bucureşti însemna pentru mine un drum plin de

peripeţii şi de emoţii. Astăzi, distanţa Bucureşti-Marte nu e încă o glumă, dar drumul începe să fie plauzibil. Tu nu crezi, Tibi, că trebuie să începem să iubim la scara acestor dimensiuni?

TIBERIU: Sigur, fătucă, sigur... Stai că am găsit.

FIFI: Ce?

TIBERIU: Ştiu de unde a început catastrofa. (*Vrea să se repeadă la tabla lui de şah.*) De la rocadă!

FIFI (*oboseală surdă*): Lasă rocada, dragul meu. Nu ne-am văzut de-atâta vreme. Nu vrei să stăm puţin de vorbă?

TIBERIU: Stăm, despre ce să stăm?

FIFI: Despre orice, numai despre şah, nu.

TIBERIU: Se poate, cu toate că au fost în şampionat câteva partide faine A jucat Lorentz varianta Nimzovici, şi într-un final de cai şi turnuri, a dat mat în trei mişcări.

FIFI (*s-a contaminat de la Bebe*): Ce vorbeşti? A dat mat?

TIBERIU: Sfânt. (*Pauză.*)

FIFI: Ce-ai tu acolo, în rucsac, Tibi?

TIBERIU: Ce să am: schimburi de drum.

FIFI: Şi altceva?

TIBERIU: Ia, nimicuri.

FIFI: Vreau să le văd.

TIBERIU: De ce?

FIFI: Vreau să te cunosc şi prin lucrurile tale mărunte, familiare.

TIBERIU (*deşertând rucsacul*): Un schimb de rufe, briciul, cureaua...

FIFI: Cartea aia, ce e?

TIBERIU: Asta? „Mersul trenurilor”.

FIFI: Tibi, te rog ceva.

TIBERIU: Spune.

FIFI: Te implor.

TIBERIU: Ce?

FIFI: Făgăduieşte-mi că nu mă refuzi.

TIBERIU: Să vedem.

FIFI: Uite, îţi cer în genunchi: citeşte-mi „Mersul

trenurilor”.

TIBERIU: Cum?

FIFI: Sting lumina, aprind lampa de noapte, şi citeşte-mi „Mersul trenurilor”.

TIBERIU: Tot?

FIFI: Nu tot, dar cât mai mult.

TIBERIU: Îţi place ţie?

FIFI: Ador.

TIBERIU: S-o iau de la început?

FIFI: Sigur.

TIBERIU: Partea asta n-am citit-o nici eu. (*Citeşte*): „Prezentul mers al trenurilor intră în vigoare pe data de 15 iunie 1960 şi e valabil pentru toate trenurile de persoane accelerate şi rapide..

FIFI: Nu aşa, Tibi...

TIBERIU: D-apoi cum?

FIFI: Ce ţii tu în mină, dragul meu?

TIBERIU: Un ghid.

FIFI: Un ghid, Tibi, dar nu un simplu ghid.. O carte cu secrete, cu aventuri şi cu visuri.

TIBERIU: Asta?

FIFI: Asta, iubitul meu. Gândeşte-te: în clipa asta zboară trenuri în toate direcţiile. Aleargă prin noapte sute de trenuri. Mii de vagoane şi mii de călători...

TIBERIU: Zeci de mii, că-n ultima vreme volumul a sporit.

FIFI: Vezi, merg trenuri obosite şi albele repezi, şuierând prin gări mărunte, în care nu se vor opri niciodată... Dar în toate sunt călători, fiecare, un om, cu visurile, spaimele şi fericirile lui. Citeşte, te rog, Tibi, dar pune un pic de poezie.. Aici, unde ne aflăm?

TIBERIU: După Ciulniţa, pe drumul Constanţei.

FIFI: Ce trenuri trec în noaptea asta?

TIBERIU: Vine acceleratul la 11,40.

FIFI: Şi ultimul tren care pleacă?

TIBERIU (*căutând pe coloană în ghid*): Un personal la 11 şi 20.

FIFI: Când ajunge la Bucureşti?

TIBERIU (*consultând din nou coloana*): Mâine dimineaţă la cinci. (*Fiindcă Fifi a rămas pe gânduri.*) La ce te gândeşti?

FIFI: La nimic.

TIBERIU: Ce frumoasă eşti!

FIFI: Sunt frumoasă?

TIBERIU: Foarte frumoasă.

FIFI: Şi-ţi plac?

TIBERIU: Grozav. În nopţile când mă zbuciumam, îmi ziceam...

FIFI: Ce-ţi spuneai, Tibi?

TIBERIU: Îmi ziceam: „Tiberiu Sicoşan, mare măgar ai fost să scapi aşa mândreţe de fătucă din unghie”.

FIFI: Aşa ţi-ai spus?

TIBERIU: Aşa, dar acum nu-mi mai scapi. (*S-a aşezat pe divan.*)

FIFI: De ce, Tibi?

TIBERIU: Fiindcă acum toate-s altfel. (*S-a apropiat de ea.*)

FIFI: Ce s-a schimbat, Tibi? (*S-a apropiat şi mai mult.*)

TIBERIU: Acu’ eşti măritată.

FIFI (*încercând să se desprindă*): Da’ nu cu tine, cu el.

TIBERIU: Da, dar el e numai adjunctul. Titularul, eu sunt. (*S-a apropiat, brutal, s-o îmbrăţişeze.*)

FIFI: Ce-i asta. Tibi?

TIBERIU (*strălucirea trivială a poftei în ochi*): Că tare mi-i dor.

FIFI (*zbătându-se*): Tibi!

TIBERIU: Şezi binişor, că nu-mi scapi. (*I-a muşcat gura, fata s-a zbătut şi s-a refugiat în fundul divanului, albă, pierită de sânge.*)

FIFI (*după o pauză, în care l-a privit de a încremenit, hipnotizat, la picioarele divanului*): Tiberiu!.. (*Fără glas, cu o linişte cutremurătoare.*) Adună-ţi lucrurile. (*Tiberiu se apleacă şi începe să-şi adune mecanic lucrurile.*) Bagă-le în rucsac. (*Le-a băgat în rucsac.*) Închide-l. (*L-a*

închis.) Pune-ţi haina. (*Şi-a pus haina*.) Şi rucsacul! (*S-a executat*.) Şi acum pleacă, Tiberiu. Nu... nu-mi spune nici un cuvânt. Peste douăzeci de minute prinzi trenul. Gara e aproape. Du-te, Tiberiu, te rog. Stai. Fă-mi un ultim serviciu. (*A luat o hârtie, a scris câteva cuvinte, a închis-o într-un plic*.) Lasă biletul ăsta... E-n drumul tău, te rog. Nu, nu... Nu-mi spune nimic. E mai bine. E mult mai bine.

TIBERIU: Şi n-o să ne mai vedem niciodată?

FIFI: De ce-mi ceri să te mint şi să-ti spun: „poate, peste ani şi ani de zile”... Nu, Tibi, nu, niciodată. Acum taci, şi lasă-mă să te conduc până în şosea. Vino... (*Au ieşit, camera a rămas o clipă goală; e ora unsprezece, a intrat pentru prima oară în această odaie, Bebe. Se uită în jur. vede puzderia de păpuşi, aduse de Fifi, le stârneşte pe toate, odaia se umple de clinchetul lor argintiu. A descoperit un caiet, citeşte*.)

BEBE: „Jurnalul unei doctoriţe de ţară... Replică doctorului Ulieru”. (*Răsfoieşte caietul şi citeşte*.) „Azi dimineaţă, prima vizită la spital. Am îmbrăcat halatul şi m-am simţit stingheră, intimidată... A venit apoi medicul-şef şi am trecut prin saloane... Atmosferă civilizată şi o baie tonică de lumină...” (*Comentariu plictisit*.) Etc. etc... (*Răsfoieşte mai departe*.) „Am semnat o reţetă, prima din viaţa mea, şi mi-a tremurat mina... Un sentiment neobişnuit de răspundere... M-am surprins privindu-mă-n oglindă. Mă vedeam cu alţi ochi.” (*Comentariu*.) Etc.. etc... (*Răsfoieşte mai departe*.) „Vizită la dispensar. Bolnava pe care am consultat-o ieri, a venit şi astăzi. Dialog scurt: «Ei, cum îţi merge? — Mai bine, tovarăşă doctor, mult mai bine...» Aşteptam să-mi mulţumească. De ce aşteptam?” (*Comentariu*.) Într-adevăr, de ce aşteptai? (*Citeşte mai departe*.) „Probabil declicul unor vechi obişnuinţe... În privirea bolnavei, nici o umilinţă... E şi firesc... De ce să-mi mulţumească? E datoria mea s-o vindec.” (*Răsfoieşte. Comentariu*.) A, a, devine

interesant… (*Citeşte*): „Plimbare cu Damian prin sat «Aici vom începe la anul o nouă casă de cultură. Vechiul cămin e insuficient. În doi ani va fi gata.» Omul ăsta tratează timpul cu alte măsurători… Ceea ce m-a impresionat de la început la el, e siguranţa lui fără ostentaţie şi liniştea…” (*Comentariu*.) Interesant. (**Răsfoieşte şi citeşte**): „Plimbare în luntre, pe baltă, cu Damian…” (*Comentariu*.) Iar! (*Citeşte*.) „Sub un cer îngrijorat… balta era neagră, necăjită… Mi-am muiat degetele în apă şi era rece. Nu ştiu de ce, dar mi s-a făcut deodată frică. Am ridicat ochii, şi la celălalt capăt al luntrei era el, cu mâinile pe vâsle, cu prezenţa lui masivă, calmă, cordială… Şi mi-a trecut.” (*S-a deschis uşa. Bebe a pus caietul la locul lui, a intrat Fifi*.)

FIFI (*sincer surprinsă*): Dumneata?

BEBE: Conform programului.

FIFI: Adevărat.

BEBE: Îmi iau in primire postul legal. Şi vom folosi timpul ca să reluăm discuţia şi să punem lucrurile la punct.

FIFI: De unde reluăm? De la ce replică? Dacă-ţi mai aminteşti, în timpul prânzului mi-ai spus: „Partida noastră de şah se apropie de scadenţă: divorţăm”.

BEBE: Să lăsăm.

FIFI: De ce să lăsăm? Să fim consecvenţi.

BEBE: Am revenit, te-am anunţat: m-am revizuit. O luăm de la ora şapte şi jumătate, când v-am comunicat decizia mea: nu mai divorţez.

FIFI: Nu crezi că era obligatoriu să mă consulţi şi pe mine? Să te întreb atunci altceva: de ce te-ai răzgândit?

BEBE: De la prânz până acum au intervenit multe.

FIFI: Ce?

BEBE: În primul rând sosirea logodnicului dumitale.

FIFI: Şi cu ce modifică situaţia? Exista şi înainte.

BEBE: Acum l-am cunoscut.

FIFI: Şi?

BEBE: Un imbecil.

FIFI: Te rog.

BEBE: Şi nu unul simplu: imbecilul absolut. M-a înfuriat din clipa în care l-am văzut.

FIFI: De ce?

BEBE: N-are haz. Un imbecil grav.

FIFI: Termină, te rog.

BEBE: Un imbecil solemn. Cum te-ai putut uita la el?

FIFI: Chestiunea asta mă priveşte numai pe mine, nu?

BEBE: Eroare.

FIFI: Cum? Nu mă priveşte exclusiv pe mine?

BEBE: Nu. Dacă acum trei luni, de pildă, îţi era îngăduit să-ţi legi viaţa de primul idiot, erai liberă s-o faci. Dar acum este altceva. Eşti viitoarea mea fostă soţie. (*Irefutabil*.) Nu pot admite ca viitoarea mea fostă soţie să devină soţia unui idiot. Nu te gândeşti ce va spune lumea? „Cum va fi fost primul, dacă l-a lăsat pentru ăsta?” Există o demnitate pe care trebuie s-o înţelegi. Nu mi-e indiferent cine-mi urmează. Nu, fată dragă, scoate-ţi din cap, nu pot să te las pe mâna lui: tipul este eminamente dobitoc.

FIFI: Lasă-l în pace, şi uită-l: nu mai există.

BEBE: Unde e, l-ai dat afară?

FIFI: A plecat.

BEBE: Sper că pentru totdeauna.

FIFI: N-am încheiat tranzacţii provizorii decât o singură dată: cu dumneata. Am memorie. Dumneata, în schimb, văd că uiţi.

BEBE: Pe cine am uitat?

FIFI: Există un om.

BEBE: Unde?

FIFI: La Bucureşti, te aşteaptă. Singurul om care te interesează.

BEBE: A fost.

FIFI: Dar ce s-a întâmplat?

BEBE: Nimic.

FIFI: Ce răspuns e ăsta?

BEBE: Am o vagă impresie că mă înşeală.
FIFI (*amuzându-se*): Imposibil.
BEBE: Cred că mă înşeală.
FIFI: Glumeşti.
BEBE: Am certitudinea.
FIFI: De unde?
BEBE: Mi-a mărturisit-o ea.
FIFI (*necontenit fals surprinsă*): Unde, când?
BEBE: Adineauri, în camera mea. E bine?
FIFI (*fals impresionată de veste*): Nu e bine.
BEBE: De altminteri, la ora asta, nici nu se mai află aici.
FIFI: Dar unde?
BEBE: În tren.
FIFI: A plecat?
BEBE: Nu, am dat-o afară.
FIFI (*realmente jignită de violenţa expresiei*): Bebe!
BEBE: Sunt totuşi lucruri cu care nu ne putem juca.
FIFI: Nichi unde e?
BEBE: În hol.
FIFI: Ce face?
BEBE: Se căieşte. Fată dragă, vezi, glumim, ne amuzăm, dar nu ne jucăm cu viaţa.
FIFI (*amuzată de pseudoseriozitatea lui*): Ai dreptate.
BEBE: Şi chiar dacă uneori ne permitem fantezia să ne jucăm, există un ceas de balanţă, când te verifici, te reexaminezi şi-ţi schimbi viaţa ca pe un rând de haine.
FIFI: Nu-mi place comparaţia.
BEBE: Nici mie, dar alta mai bună, la îndemână, n-am. (*Rezolut.*) Vei fi deci soţia mea, şi nu numai conform „Sicilienei”, ci de fapt şi de drept.
FIFI (*îl urmăreşte, fiindcă o amuză să-l descifreze*): Şi de ce? Ce te-a făcut să iei decizia asta?
BEBE (*pe acelaşi ton, al „lucidităţii” lui cinice*): Câteva argumente. Nu-mi displaci.
FIFI: Aha!
BEBE: Ai o conversaţie agreabilă.

FIFI: Ai băgat de seamă.
BEBE: Te-mbraci cu gust.
FIFI: Fac eforturi.
BEBE: Ai oarecare graţie.
FIFI: E o chestiune de gust.
BEBE: Te mişti frumos.
FIFI: E o problemă esenţială?
BEBE: Faci, cred, în lume, o impresie...
FIFI: Sunt timidă.
BEBE: Se corectează.
FIFI: Am totuşi iniţiativă.
BEBE: Te vei dezobişnui.
FIFI: Sunt încăpăţânată şi tenace. Când îmi pun ceva în cap...
BEBE: Perfect! Sunt abulic. Şi acest factor a contribuit la hotărârea mea.
FIFI: Care?
BEBE: N-am rezistenţa să fac o nouă tentativă de căsătorie. (*Explicaţia*.) Forme, acte, certificat de vaccin, de sănătate, încă un drum la sfatul popular, la ofiţerul stării civile: plictiseli inutile. Oamenii ar trebui să se căsătorească...
FIFI: ...prin corespondenţă...
BEBE: ...sau la telefon. Nu-ti dai seama? Un cortegiu de forme pentru o singură silabă: „Vrei să-l iei în căsătorie pe X?" „Da"... Prea mari eforturi. Inutile... (*Practic*.) De bine de rău, cu dumneata am terminat... (*Pauză foarte scurtă*.)
FIFI (*după ce l-a scrutat o clipă*): Aş da orice ca să aflu... Crezi toate astea, sau îţi place să pozezi?
BEBE: De ce te interesează?
FIFI: Ca să te cunosc...
BEBE: Dacă ţii să mă cunoşti, înseamnă că nu-ţi sunt indiferent...
FIFI: N-am spus-o niciodată.
BEBE: Dacă nu-ţi sunt indiferent, înseamnă că te preocup.

Dacă te preocup...

FIFI (*pe zâmbet*): ...înseamnă că mă obsedezi.

BEBE: Eventual.

FIFI: Şi dacă mă obsedezi?

BEBE: Poţi fi, foarte bine. soţia mea. In definitiv, orice căsnicie nu e decât un şir de obsesii reciproce. Tot secretul este să te organizezi astfel, încât această penibilă obligaţie la convieţuire să devină suportabilă. (*Din nou practic*.) Şi din acest punct de vedere, ne-am putea organiza convenabil. (*Rezoluţie*.) Vei locui la noi. Ai văzut, avem o casa încăpătoare, îndeajuns de zgomotoasă, e drept, dar ce vrei, formula confortului ideal n-a fost încă descoperită...

FIFI (*ca să-i dea necontenit iluzia că-l urmează*): Fără-ndoială...

BEBE: Vom lua însă camera bătrânilor: dă într-o curte interioară, unde încep să se bată covoarele de la unsprezece în sus.

FIFI (*a luat tonul ironiei lui*): O, aşa devreme?

BEBE (*resemnat*): Tributul pe care-l plătim oraşului... (*În continuarea programului*.) Ne vom face un cerc de prieteni.

FIFI: Ador să am prieteni... Prietenia...

BEBE (*scurt*): Va trebui să meditezi asupra noţiunii. Vezi ce experienţă am avut cu Nichi.

FIFI: Bietul băiat... Ce-ai să faci cu el?

BEBE: Am ezitat între câteva soluţii, m-am oprit la ultima: l-am iertat!

FIFI: Foarte bine-ai făcut.

BEBE: Ne vom căuta deci un cerc restrâns şi agreabil.

FIFI: Prea multe cunoştinţe strică.

BEBE: Ne vom vedea o dată pe săptămână.

FIFI: Şi în toate celelalte zile, vom bârfi.

BEBE: Evident: bârfeala face parte din îndeletnicirile zilnice.

FIFI: Un fel de rău necesar.

BEBE: Dacă vrei. Duminică dimineaţa vom merge la concerte.
FIFI: Te duci regulat?
BEBE: Nu-mi permit nici o absenţă.
FIFI: Indiferent de program?
BEBE: Indiferent. Îmi plac concertele, pentru atmosfera familiară care s-a creat: două^trei sute de oameni care se cunosc, posedaţi de o pasiune simulată: fiecare ţine să-l convingă pe celălalt, în pauză, cât de emoţionat a fost la adagio, şi cât de zguduit, când a intrat oboiul...
FIFI: Îmi dau seamă că am rămas o provincială. Eu credeam că muzica poate să placă într-adevăr.
BEBE: Erezie.
FIFI: Serios?
BEBE: Şi superstiţie. Vom face excursii.
FIFI: Iţi place să umbli?
BEBE: Mă plictiseşte drumul îngrozitor şi-i dispreţuiesc pe alpinişti.
FIFI: De ce?
BEBE: Sinucigaşi din voluptate. Nu-ţi dai seamă, domnişoară, natura! Altă eroare!
FIFI: Nu-ţi place muntele?
BEBE: Mă deprimă.
FIFI: Şi marea?
BEBE: Mă enervează. Dac-aş avea putere, aş interzice natura şi n-aş păstra din ea decât gazonul.
FIFI: Totuşi, faci excursii...
BEBE: Pentru plăcerea pe care mi-o oferă cabana. Regăsesc acolo o odihnă dulce care răscumpără inutilitatea efortului.
FIFI: Nu-ţi plac eforturile...
BEBE: Le detest.
FIFI: Nici un fel de muncă...
BEBE: Nu mai pronunţa cuvântul ăsta, îmi dă spasme.
FIFI (*fals ingenuă*): Vai, şi din ce vom trăi?
BEBE: Voi încerca să fac ceva. Mi-a ieşit numirea... Să văd

în ce constă. Mă voi strădui să găsesc un loc ferit, câteva ore, pe care, vrei nu vrei, trebuie să le faci.

FIFI (*candoare prefăcută*): Înseamnă că o s-o ducem rău...

BEBE: E şi bătrânul...

FIFI: A, da, am uitat.

BEBE (*în continuarea programului său de viaţă*): Şi vom călători. E poate singurul lucru pentru care merită să trăieşti.

FIFI: Şi unde vom călători?

BEBE: Oriunde. Vezi, fată dragă, cartea asta? Scrie pe ea: „Mersul trenurilor” dar ştii dumneata ce e?

FIFI (*intenţionat prozaică*): Un ghid.

BEBE: Nici nu m-aşteptam la alt răspuns. Nu e un ghid, fată dragă. Sau nu e un simplu ghid. E un avanpost al necunoscutului. Ştii ce e o agenţie de voiaj?

FIFI: O întreprindere...

BEBE: O antenă, o trambulină în spre infinit... Vom umbla, vom umbla, vom vedea oraşe...

FIFI: Ou ce bani?

BEBE (*care n-a auzit-o*): Vom hoinări pe străzi necunoscute, în oraşe necunoscute, unde nu rişti să te întâlneşti cu un coleg de birou...

FIFI: ...care să-ţi amintească, nefericitul, că ai lăsat lucrări neterminate...

BEBE: Evident. Şi o dată pe an, vom încerca — trebuie pus bătrânul în frigare — să facem o croazieră.

FIFI: Spuneai că nu-ţi place marea.

BEBE: Detest marea, dar ador porturile. Nu le-am văzut, din nefericire, decât în ilustrate şi prospecte, dar gust de pe acum dulceaţa aromată a cafenelelor orientale, cerul Egiptului, lumina de azur a Italiei...

FIFI (*gafă criminală*): Muzeele...

BEBE: Nu-mi pomeni acest cuvânt compromis. Dacă aş avea putere, le-aş desfiinţa. Cred, de altminteri, că într-un viitor pe care sper să-l ajung, toate muzeele vor fi desfiinţate. Văd în această reorganizare, un principiu

dialectic. La început pânzele, tablourile au fost proprietate particulară. Au devenit cu vremea un bun obştesc...

FIFI (completându-l): ... şi vor reveni — negaţia negaţiei — în proprietate privată. Oh, ce bine... Eu îmi doresc să am in casă pe Venus din Milo.

BEBE: Nici un fel de sculptură! Nu pot suferi pietroaiele. Vom întârzia în restaurante luminate feeric, vom asculta orchestre exotice, vom face relaţii fugare, uitate a doua zi, vom colecţiona amulete false, vom scrie ilustrate convenţionale, perfide, destinate să-i îmbolnăvească pe cei ce n-au putut pleca, vom umbla... Vom umbla... şi când vom obosi de drumuri, ne vom întoarce acasă absenţi. distanţi şi nostalgici. Nu e frumos?

FIFI: Ba da.

BEBE (*redevenit practic*): Aşa încât, acum trebuie să sosească bătrânii, stăm cu ei aici câteva ceasuri, şi mâine dimineaţă, plecăm la Bucureşti. Ai face bine să-ţi strângi lucrurile, să nu întârziem. (*Consultând „Mersul”.*) Avem un tren mâine la zece şi zece — nu, ăsta-i prea devreme — şi altul la douăsprezece şi cinci.

FIFI (*nu fără o nuanţă de amărăciune*): Inutil, Bebe, nu face planuri, nu plec.

BEBE: Cum, nu pleci?

FIFI: Simplu. Eu rămân aici.

BEBE: Cum „aici”?

FIFI: Aici.

BEBE: Până când?

FIFI: Nu ştiu încă, dar pentru foarte, foarte multă vreme.

BEBE: Glumeşti!

FIFI: Nu glumesc deloc.

BEBE: Şi ce-ai să faci aici? Te-ai gândit? (*În hol se aud voci.*) Ce-i gălăgia asta? (*A intrat protestând, bine-înţeles, Tiberiu.*)

TIBERIU: Domnule dragă!

BEBE: Iar dumneata?

TIBERIU (*către Fifi*): Şi domnişoară — că tovarăşă nu pot să-ţi spun...

BEBE: Ce s-a întâmplat iar?

TIBERIU: O catastrofă, domnule... (*Către Fifi*) Mi-ai dat să-ţi duc biletul...

FIFI: Da. Şi?

TIBERIU: Şi atâta-am cătat, şi atâta-am umblat...

FIFI: Până-ai pierdut trenul.

BEBE: Adevărat?

TIBERIU: Mai rău. Prima dată în viaţa mea că mă înşel. (*Luând ghidul şi consultându-l.*) Exact! Are steluţă! Personalul de 11 şi 20 a fost suprimat până la 1 septembrie. E 1 septembrie? (*Consultându-şi calendarul.*) Nu e... (*Concluzie.*) Şi am rămas pe peron... Da' gândeşti că numai eu? (*Înspre hol.*) Hai, acum nu te mai smiorcăi: pătrunde. Şi fătuca. (*A intrat plânsă, spăşită — ceasul abandonării — Muki.*) Am găsit-o pe peron, domnule. Stătea şi plângea, domnule dragă, de ţi se rupea inima. Cum să laşi fătuca, noaptea, fără ocrotire? Am luat-o sub aripa mea. Dar vezi, domnule dragă, nu mai găseam drumul. Noroc că n-am fost singuri, şi-am fost doi...

BEBE: Şi aţi stat de vorbă...

TIBERIU (*către Muki*): Lasă acum, nu mai plânge, că trece. Nici nu ştii, domnule dragă, ce bine-mi pare c-am găsit-o. (*Către Muki*) Ei, lasă, nu mai plânge ca proasta în biserică. Nici nu ştii ce fătucă inteligentă.

BEBE: Mie-mi spui?

TIBERIU: Un geniu.

MUKI (*ceasul recunoştinţei*): Tibi!

TIBERIU: Muki!

MUKI: Tibi!

TIBERIU: Ea mi-a dezlegat problema. Ea o găsit soluţiunea.

BEBE: La ce?

TIBERIU (*grav*): Cum de-am pierdut dama.
BEBE: La Sebeş?
TIBERIU: La Sebeş.
BEBE: Da? Şi care-i soluţia?
TIBERIU: Dama, domnule dragă, nu trebuie lăsată niciodată fără apărare. Musai, lingă damă, trebuie să stea nebunul.
BEBE: Exact! Lângă damă să stea cretinul! Duceţi-vă-n odaia mea, şi cum s-o crăpa de ziuă, să nu vă mai văd...
TIBERIU: Domnule...
BEBE (*împingându-i spre ieşire*): Basta! (*A rămas o clipă, pe gânduri, ca o concluzie*.) Oamenii se caută şi se găsesc. Fii, cuminte, Fifi, cum ai să rămâi aici?
FIFI: Te-am prevenit că sunt încăpăţânată.
BEBE: Dar e absurd. Ce să faci aici?
FIFI: Profesiunea mea.
BEBE (*parcă aude cuvântul ăsta pentru prima oară în viaţă*): Profesiunea? Profesiunea dumitale?
FIFI: Mi-o iubesc.
BEBE: Te priveşte. Poţi s-o faci şi la Bucureşti.
FIFI: De ce să mă impun într-un loc unde sunt de prisos şi să nu rămân aici, unde e nevoie de mine? Vreau să-mi învăţ profesiunea bine. Grozav de bine. La perfecţie. Să ştiu. Să fiu utilă. Necesară. Dacă se poate, indispensabilă. Cele mai multe suferinţe şi nefericiri sunt pricinuite de oameni care nu ştiu să facă nimic. Vreau să lucrez.
BEBE: Şi unde-o să locuieşti?
FIFI: Intr-o casă...
BEBE: ...cu pământ pe jos...
FIFI: Habar n-ai: cu parchet, deşi nici lucrul ăsta nu e esenţial. O să-mi dea o cameră, o să mi-o mobilez după gustul meu, o să-mi aduc acolo mica mea menajerie... Şi ceasul cu cuc... In primele trei luni o să-mi iau din leafa mea un aparat de radio...

BEBE: Perspectivă seducătoare...

FIFI: În următoarele şase, un televizor... Uite ce frumos e! Ieşi în curte: văzduhul e îmbălsămat de regina nopţii. Priveşte! (A dat la o parte perdeaua de tul.) Cerul e spuzit de stele... Ascultă, ce linişte dumnezeiască...

BEBE: Şi bucolică. În curând, vor cânta cocoşii... Da' tot foarte curând, va veni toamna eu ploi şi noroaie...

FIFI: La anul va trece pe aici, şoseaua.

BEBE: Şi pe urmă, iama cu zăpezi îngrozitoare...

FIFI: Peste doi sau trei ani, vor fi şi pe aici, pluguri pentru curăţat drumurile... În zece, va fi pretutindeni asfalt.

BEBE *(„ironia” lui)*: Ei, dacă e sigur că în zece ani...

FIFI: Iar în cincisprezece, la „Malul cu duzi” sau la Cazanele, cred mai degrabă că la Cazanele, va fi un aeroport.

BEBE: Şi mai departe? Mai departe, ce aştepţi?

FIFI (*simplu*): Anul două mii.

BEBE: Ce?

FIFI: Anul două mii. Ştii ce vârstă voi avea atunci? Şaizeci şi trei de ani. Vor spune oamenii: „Ştiţi de când e tovarăşa doctor la noi? De patruzeci de ani.” Mă vor cunoaşte toţi. Voi fi însănătoşit zeci şi zeci de mii de oameni.

BEBE: Başca ceilalţi pe care o să-i omori. Fifi, ai înnebunit. Eşti nebună de legat.

FIFI: Nebună?

BEBE: Vrei să-ţi demonstrez? Vrei un arbitru? (*Strigând înspre hol*.) Nikaloe! Nikaloe! Iţi fac imediat dovada. Te lămuresc. (*A intrat, alarmat, Nichi*.)

NICHI: Ce e, domnule? Ce s-a mai întâmplat iar?

BEBE: Ai aflat ultima bombă?

NICHI (*jenat*): Ştiu, s-a întors...

BEBE: Altceva: domnişoara rămâne aici.

NICHI: Unde?

BEBE: În Rîpele. La Rîpele. Domnişoara şi-a descoperit vocaţia. Medic: la Rîpele. Ce spui, Nikaloe?

NICHI: Şi de ce te miri?
BEBE: Să nu mă mir?
NICHI: Ce ţi se pare atât de extraordinar? (*Simplu*.) Şi pe mine mă bate gândul să rămân.
BEBE: Cum?
NICHI: Să vezi ce se întâmplă. Adineauri. am fost pe la gară, să mă interesez când vine trenul. Văd lumină la Damian. Zic: ia să intru să aud ce mai e nou. Mă vede Damian. Zice: „Gând la gând, tovarăşe... Ştii, consultaţia pe care mi-ai dat-o cu privire la contracte: justă. Am controlat. De!” şi face o pauză. „Dacă te-ai gândi să rămâi la noi, că aici posturi sunt, şi nevoie de oameni, ce să mai vorbim...” Stai că n-am terminat. Face o pauză şi adaugă: „Şi cu privire la examene, n-are importantă, le dă omul şi mai târziu.” (*Către Fifi*) I-ai vorbit dumneata ceva?
FIFI: Eu?
NICHI (*admiraţie sinceră*): Ca să vezi cum merge mintea lui... e teribil, tipul.
BEBE (*privindu-l ca o ţeavă de revolver*): Va să zică, vrei să rămâi şi tu...
NICHI: Nu ştiu... ce te uiţi aşa la mine? Am spus: mă gândesc.
BEBE (*privind-o pe Fifi*): Va să zică, rămâi dumneata (*privire spre Nichi*), rămâi şi tu. Am înţeles.
NICHI (*presimţind catastrofa*): Ce-ai înţeles?
BEBE (*verdict*): Nikaloe, ai încurcat-o! (*Şi se apropie ameninţător*.)
NICHI: Stai, mă: ce, ai înnebunit?
BEBE: Ieşi! (*Nichi a zburat pe uşă. Pauză lungă şi grea*.)
FIFI: Ce-a fost asta, Bebe?
BEBE (*după ce s-a recules*): Nu mai înţeleg nici eu. Nu mă mai cunosc. Mă scrutez pe dinăuntru şi nu mă regăsesc. Nu-ţi dai seama? A plecat Muki şi nu mi-a părut rău. Mi se pare o singură clipă că Nichi rămâne aici pentru dumneata şi-mi pierd controlul. Nu-ţi dai

seama că te...

FIFI: Mi-ai văzut păpuşile?...

BEBE: ...că am nevoie de dumneata...

FIFI: Nu mă despart de ele... Le^am purtat după mine pretutindeni...

BEBE: O, bucuria de a putea dărui unui om secunda ta de graţie, clipa ta de sărbătoare...

FIFI: O, marea tristeţe a caselor nelocuite, la poarta cărora sună cineva lung, insistent, prelungit, inutil...

BEBE: Bine, dar eu te iubesc. Te iubesc! Cum simt că n-am iubit în viata mea. (*S-a deschis uşa şi a intrat ca o furtuna Nichi.*)

NICHI: Şase! Au venit bătrânii. (*A dispărut, intră încărcaţi de pachete Jeni, Tache şi Anton.*)

JENI (*erupţie nestăvilită*): Mânca-i-ar mama de copii... Mânca-i-ar mama de puişori... Că nu i-a mai văzut mama de atâta vreme. Ce faci, Bebe? Ia să te văd cum arăţi. Arată bine. Şi ea... Mânca-o-ar mama, ce dulce e..

ANTON: Ce faci, Fiţo?

FIFI: Bine, tată.

JENI: Amândoi arată bine. (*O, privirile proxenete.*) Le prieşte.

BEBE: Ce mai e nou prin Bucureşti?

JENI (*nu lasă pe nimeni să scoată un cuvânt*): Toate bune. Pe Păvăloiu l-a dat afară de la „Industria uşoară”.

BEBE (*absent*): Ce vorbeşti...

JENI: Am văzut-o ieri pe ea. Ştii că înainte, nu i-ajungea nimeni cu prăjina la nas. Acum mă vede, zice: „bună ziua, tovarăşă”. Zic...

TACHE: Lasă, Jeni.

JENI: Ce să las?

TACHE: Să-i mai ascultăm şi pe ei.

JENI: Dar ce, eu nu-i las? (*Tot ea, evident.*) Voi cum aţi dus-o?

BEBE: Bine, mamă.

JENI: Cu mâncarea cum v-aţi împăcat?

BEBE: Bine. mamă.
JENI: Patul e bun? (*Controlează*.) Merge... Tetanos e?
FIFI: S-a stârpit.
JENI: Slavă domnului.
BEBE: Altceva?
JENI: Altceva? (*Arătându-l pe Tache*.) Altceva să vă spună el. Ce taci? (*Tache vrea să deschidă gura*.) A, dar nu aşa: stai! Bebe, ia vino tu lingă mama. Tu ştii ce zi e astăzi? (*Tache vrea să spună ceva*.) Stai, nu-i spune. Să vedem, ştie? Ziua ta, puiule, ziua ta.
BEBE: Adevărat, am uitat.
JENI: Să trăieşti, mamă. (*Către Fifi*) Să-ţi trăiască! Să ne trăiască la toţi! (*Lui Tache*) Ei, acu' dacă vrei să-i spui... (*Tache vrea să deschidă gura*.) Stai! Unde e Nichi? Să fie şi Nichi... (*Explicându-i lui Anton*.) Cel mai bun prieten al lui... împarte cu el toate necazurile şi toate bucuriile...
BEBE: Mai ales bucuriile!
JENI: Cheamă-l.
BEBE (*înspre hol*): Nichi! Vino-n-coace, Nichi.
JENI: Un veac mi s-a părut de când aţi plecat, că-i ziceam şi lui Tache... (*A intrat Nichi*.) Şezi, Nichi, că eşti din familie. (*Lui Tache*) Ei, acu' dă-i băiatului ce i-ai adus... (*Lui Bebe*) că, să ştii, ăsta e cadoul lui. El a alergat, el s-a zbătut, el a obţinut. (*Tache a deschis servieta şi a scos afară un plic cu peceţi*.)
NICHI: Numirea!
BEBE: Numirea?
JENI: Numirea. (*Lui Bebe*) Să-l săruţi, mamă, că nu ştii cit s-a zbătut A fost şi la ministru.
BEBE: Serios?
TACHE: Păi, cine a mai scăpat de gura ei?
BEBE: Şi unde-am fost numit?
TACHE: Asta nu ştiu, că nu l-am deschis.
JENI: Eu nu l-am lăsat. Eu i-am spus: „Nu deschide, Tache, să fie surpriză".

BEBE: Să vedem.

TACHE: (*a rupt peceţile, a deschis plicul şi citeşte cu oarecare solemnitate*): „Vă aducem la cunoştinţă că în urma intervenţiilor şi a insistenţelor dumneavoastră...”

JENI (*lui Bebe*): Vezi?

TACHE (reluând): „...şi a insistentelor... de a nu fi despărţit de fiul dumneavoastră, pe data prezentei decizii... aţi fost eliberat din postul de director în Ministerul Agriculturii şi numit administrator la staţia de montă din comuna Rîpele...”

JENI: Tache!

TACHE: Jeni!

BEBE: Mamă!

JENI: Nu se poate.

TACHE: Uite că se poate!

JENI: Cine semnează?

TACHE: Ministrul în persoană.

JENI: Bebe!

BEBE: Tată!

TACHE: Jeni! Ai văzut?

JENI: Ce să văd? Eu nu ţi-am spus să te duci mai sus?

TACHE: Văzuşi, neică An toane?

ANTON: De, Tache, vorba ta: nu mai seamănă cu ce-a fost altădată. Azi ce ţi se pare că e simplu, poate să fie complex, şi ce e complex, poate să fie foarte simplu...

JENI: Bravo, Tache, halal!

TACHE: Ce vrei, femeie?

JENI: Bine şi-au mai bătut joc de tine.. Nu-l vedeţi? El, şi staţia de montă! Mor, Bebe...

BEBE: Lasă, mamă, că ţi se urcă tensiunea.

JENI: Acum, ce facem?

BEBE: O să vedem, să ne gândim. Duceţi-vă şi vă culcaţi, şi-o să vedem mâine. Condu-i, Nichi.

NICHI: Pe-aici. Nu, vă rog, (*Gafă ucigaşă*), ca la dumneavoastră acasă. (*Au ieşit toţi. Pauză.*)

BEBE: Dumneata ştii cum se înscrie ziua asta în istoria

vieţii mele? Sub ce titlu? „Ziua dezamăgirilor”.

FIFI: (*sincer tristă*): Ce pot să spun? Ce pot să fac?

BEBE: Un singur lucru: sunt obosit şi mi-e somn... În odaia mea sunt trei oameni. N-am unde să mă culc... Să ne imaginăm că suntem doi călători necunoscuţi, care trebuie să împartă aceeaşi cuşetă într-un vagon de dormit... Sunt atât de obosit şi aş vrea să dorm... Să dorm...

FIFI: Atunci, ca în trenuri, o să te rog să ieşi o clipă, afară pe culoar, să mă schimb.

BEBE: Nu ştiu de ce, dar am impresia unui tren care merge înapoi. (*A ieşit, Fifi a rămas singură. Ceasul-jucărie, cu lanţ şi cuc, sună.*)

FIFI: Ştiu, cucu, ştiu. E miezul nopţii. Dar în noaptea asta (*uitându-se la toată menajeria ei*) e pentru prima dată când n-o să dorm cu voi. Şi ştiţi de ce? (*Şi-a luat in poală câteva păpuşi.*) Noaptea asta e cea mai scurtă noapte a anului. Şi ţin minte din copilărie, când eram mică, aşa ca voi, o veche poveste: în noaptea asta se arată sânzienele şi ies din pământ flăcări acolo unde zac îngropate comorile. Voi o să mă iertaţi că nu rămân cu voi. Vreau să le văd împreună cu el. (*Se aude pe şoseaua pietruită, tropot de cal şi zgomotul unei şarete care se apropie.*) A venit. Mă aşteaptă... (*A luat o păpuşă, a îmbrăţişat-o.*) Noapte bună! (*A dat la o parte perdeaua de tul. Înspre afară.*) Vin, vin! (*A trecut pervazul ferestrei şi a ieşit. A rămas camera goală. Vântul adie încet, perdeaua... A intrat Bebe.*)

BEBE: Dă-mi voie să sting lumina... Sunt atât de obosit... (*A stins lumina.*) Unde eşti? Te-ai culcat? Unde eşti? (*A dat la o parte perdeaua. Odaia e inundată de o lumină albastră, feerică, neverosimilă... O caută. A înţeles. A trecut la fereastră.*) Fifi! Fifi! Fifi! (*Dar nu răspunde, vătuit, îndepărtat, decât ecoul, şi în liniştea grea care se lasă, cade, încet, încet:*

---- CORTINA ----

iulie 1960.